సమాధి పిలుస్తోంది!

సికిందర్

అనుపమ వస్తానన్న సమయానికి సరిగ్గా వచ్చేసింది.

ఆమెని చూసి ఒక్కసారిగా ఉలికిపడి తేరుకున్నాను. అంతవరకూ ముసురుకొన్న ఆలోచనలన్నీ ఆమె కన్పించడంతోనే ఎగిరిపోయాయి! ఆత్రంగా బయటికెళ్ళి, గేటు తెరచుకొని వస్తోన్న ఆమెని సమీపించాను.

ఆమె నన్ను చూసి తలవంచుకోబోతే నవ్వి, "హాయ్!" అన్నాను.

సిగ్గుతో ఆమె ముఖం ఒక్కక్షణం ఎర్రబడింది.

ఈ సిగ్గులోనే ఆమె మరింత ముగ్ధంగా కనపడి మతి చెడగొడ్తోంది!

ఈ లోకంలోకొస్తూ, "సరిగ్గా చెప్పిన టైముకి వచ్చేశారు!" అన్నాను.

ఆమె తలెత్తి చూసింది - మెరుస్తున్న కళ్ళతో ఆ చూపులతో నా రక్తాన్ని గడ్డకట్టించేస్తూ.

నవ్వి, "అది మా నాన్న క్రమశిక్షణ!" అంది.

"మీరుచేసే ప్రతిపనికీ క్రెడిట్ మీ నాన్నకే ఆపాదిస్తారు!" అన్నాను ఆమెతో లోనికి నడుస్తూ.

"అది క్రెడిట్ కాదు, నిరసన!" అందామె అంతలోనే ఎంతో భారంగా.

ఆందోళనగా చూశాను. "నిరసన ఏమిటి?"

ఆమె అదే స్వరంలో అంది, "ఆయన నన్నెంత కఠినంగా పెంచారో, నన్నెలా విసిగిస్తున్నారో మీకు తెలియదు! వట్టి చాదస్తపు మనిషి!"

నవ్వాను. "మళ్ళీ అదేమాట! మీరెందుకర్థం చేసుకోరు?"

"ఏమర్థం చేసుకోవాలి ఇంకా?"

"మీరాయనకు ఒక్కరే కుమార్తె. మిమ్మల్ని అపురూపంగా, అల్లారుముద్దుగా పెంచే ప్రయత్నంలో కొన్ని పరిమితుల్ని అతిక్రమించి వుండొచ్చు....అంతేకాని బుద్ధిపూర్వకంగా బాధించాలని కానూ, విసిగించాలనీ కాదు."

ఇద్దరం లోనికెళ్ళాక ఆమెని కూర్చోబెట్టి ఎ.సి. ఆన్ చేశాను. ఆమె పైన, క్రింద చుట్టూ అంతా పరికించి చూస్తోంటే, నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి ఎదురుగా కూర్చున్నాను.

"ఇంత పెద్ద ఇంట్లో మీరొక్కరే వుంటారా?" అందామె ఆశ్చర్యపడుతూ.

"ఉంటారా కాదు, వుంటున్నాను. నేను అన్ని సలాలికీ, ఏ వాతావరణానికైనా అలవాటుపడ్డ ప్రాణిని. నేనిక్కడ ఒంటరిగా వున్నా ఎవరో ఒకరు వచ్చి పోతూనే వుంటారు—"

"మీ బిజినెస్ ఎంతవరకొచ్చింది?"

"మరో మూడు రోజుల్లో ప్రారంభం కావాలి.... ఏర్పాట్లు పూర్తిచేస్తున్నాను. సక్సెస్ అవుతుందనే

నమ్మకం. ఇప్పుడు చెప్పండి, మీరెలా ఫీలవుతున్నారు? కోరగా కోరగా ఇన్ని రోజులకొచ్చారు ఇంటికి. పావన మైంది. చాలా ఆనందంగా వుంది. కాని, మొదట మీరు భయపడ్డారు కదూ?"

"అవును. నాకు పరిచయమైన మొదటి వ్యక్తి— నా ఉద్దేశం మగవారు - మీరే. మగవాళ్ళతో కలవా లంటే నాకు చాలా భయం. కానీ మీ పరిచయంతో ఆ భయాలన్నీ క్రమంగా తొలగిపోయాయి. నాకూ ఇప్పుడు ఆనందంగా వుంది!"

"పొరబడకండి, అందరూ నాలాగే వుండరు."

నవ్విందామె. మొదటిసారి పైకి ప్రత్యేకంగా గలగలా నవ్వేసింది! ముత్యాలు జలజల రాలుతున్నట్టు నా కళ్ళు తిరిగాయి.... ఆ ధ్వని తరంగాలు ఇంట్లో ప్రతిచోటా, ప్రతిమూల స్పృశించి పవిత్రం చేశాయి!

తేరుకొని, "కూర్చోండి, ఇప్పుడే వస్తాను" అని లేచాను.

ఆమె దిగ్గున తలెత్తి చూసింది, ఎక్కడికన్నట్టు.

"కాఫీ పెట్టి వస్తాను.... మీ రాక ఎంతో ఆనందం కల్గి స్తోన్నా, ఒకవైపు చాలా బాధగా వుంది."

"ఎందుకు?"

"మీకు మంచి విందు చెయ్యాలనుకున్నాను. కానీ నాకు వంటరాదు. మగపురుగుని. హోటల్ పక్షిని—"

"ఓహ్, ఫరవాలేదు. మీరలా బాధపడకండి! రోజూ ఎలాగూ బయట తినిపిస్తునే వున్నారుగా? ఆ భారీ తిండికంటే ఈ రోజు మార్పుకోసం చక్కటి కాఫీ ఇవ్వండి చాలు!"

"మీరు చాలా మంచివారు!" అన్నాను పరధ్యా

నంగా. కిచెన్‌లోకెళ్ళాక అక్కడ చెప్పవల్సిన మాట అదికాదని తట్టింది.

స్టవ్ ముట్టించి పాలగిన్నె పెడుతున్నప్పుడు నా చేతులు వణకసాగాయి....మనసులో అలజడి ప్రారంభమైంది.... అది పరుగులు తీస్తోంది....త్వరపడమంటోంది....ఇన్నాళ్ళుగా ఎదురుచూస్తున్న అవకాశం ఇదే! ఈ రోజు ఇలా నడిచివచ్చింది....దీన్ని వదులుకొంటే మళ్ళీరాదు. ఆమెని చూసిన క్షణంనుంచీ నన్ను తొలుస్తోన్న వాంఛ ఇప్పుడు పరాకాష్ట నందుకుంది. దాన్ని తీర్చుకోవాలి! ఉపశమనం పొందాలి! సంతృప్తి చెందాలి.

ఇంతకంటే అవకాశంలేదు. ఇంట్లో ఎవరూలేరు. ఆమె అరిస్తే బయటవిన్పించదు.

ధైర్యం కూడదీసుకొని అలికిడి కాకుండా హాల్లోకెళ్ళాను. నా నరాలు బిగుసుకొని వొళ్ళు సన్నగా కంపిస్తోంది. వేడిసెగల్ని వెళ్ళగ్రక్కుతోంది.

హాల్లో ఆమెలేదు.

ఆగిపోయి చుట్టూ చూశాను. ఎక్కడా కన్పించలేదు. కంగారుగా బయటికెళ్ళి చూశాను. అక్కడాలేదు.

నా ఆవేశమంతా ఎగిరిపోయి ఆందోళనగా, "అనుపమా!" అని పిల్చాను.

"ఏమిటీ....?" ఇంట్లోంచి విన్పించింది ఆమె కంఠం.

గిరుక్కున తిరిగి లోనికెళ్ళాను. ఆమె డ్రాయింగ్ రూం ద్వారంలో నిలబడివుంది, "ఎందుకు పిల్చారు?"

"మీరు కన్పించకపోతే....కాఫీ...." ఆవేశం తెచ్చుకొనే ప్రయత్నంలో ఏదో అన్నాను.

"నేనిక్కడే వున్నాను. పుస్తకాలు చూస్తున్నాను" అందామె.

వేగంగా ఆమెని సమీపించడంతో, ఆమె చటుక్కున తిరిగి పుస్తకాల రాక్ దగ్గరికెళ్ళిపోయింది.

"ఏం పుస్తకాలు! ఓహ్, ఎన్ని పుస్తకాలు!"

నాకింకా అయోమయంగా వుంది. మళ్ళీ ధైర్యం తెచ్చుకుని ఆమె దగ్గరికెళ్ళి నిలబడ్డాను.

"నేను పుస్తకాల పురుగుని" అన్నాను. అంత దగ్గరగా ఆమె వొంటినుండి వస్తోన్న సువాసనకి మన సంతా ఎలాగో అయింది.

ఆమె చటుక్కున దూరంగా జరిగింది.

నేను నవ్వుతూ మళ్ళీ అన్నాను. "పెర్రీ పుస్తకాలంటే పడిచస్తాను. ఎక్కడ ఏ టైటిల్ ఎన్ని సంస్థలు ప్రచురించినా పట్టుకొచ్చి ఇందులో నింపేస్తుంటాను.... ఇప్పుడు అన్ని ఎడిషన్స్ కలిపి ఇంచుమించు రెండొందలుంటాయి. అలాగే ఛేజ్‌వి కూడా."

"ఇవన్నీ చదివేశారా?" అందామె కళ్ళు పెద్దవిచేసి.

ఆ చూపుల్లో అమాయకతకి ఇంకా నా మోటివ్ పసిగట్టలేదని కుదుటపడ్డాను.

"చదివేశాను___"

"మరిప్పుడేం చదువుతున్నారు?"

"ఈ క్రైమ్ సాహిత్యమంటే మొహం మొత్తింది. క్లాసిక్స్ చదువుతున్నాను"

"అన్నీ ఇంగ్లీషేనా.... తెలుగు చదవరా?"

నాకిపుడు విసుగుపుట్టింది. "చదువుతాను....మీరేం చదువుతారు?" అడిగాను ఆసక్తిగా.

"నేనా!" అందామె ఎగాదిగా చూస్తూ, "మా నాన్న ఏదీ చదవనివ్వడు! వారపత్రిక ముట్టుకున్నా తిడ్తాడు!"

"ఏం?"

"అలాటి సాహిత్యం వల్ల మనసు పాడవుతుందట. అదో రకం మత్తులో పడిపోతామట.... ఆ మత్తులో లేనివీ అందనివీ వూహించుకొంటూ వాటికోసం తాపత్రయ పడతామట."

"ఆయన డాక్టర్ కదూ, అలాగే అంటారు."

"వట్టి మూఢవిశ్వాసాల చాదస్తపు మనిషి! ఇంట్లో క్షణం వుండబుద్ధి గాదు!"

"అలా కసురుకోకండి, పెద్దల్ని గౌరవించండి" అన్నాను, ఎలా తెగించాలా అని ఒకవైపు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ.

"గౌరవానికో హద్దుంటుంది మోహన్. ఆ హద్దుని దాటేలా వాళ్ళే చేస్తారు, క్రమశిక్షణ పేరుతో ప్రాణం తీస్తూ."

"గాడ్, మీతో మాట్లాడను!" అన్నాను ఉలికిపడి.

"ఏం....?"

"మీరు చిన్నవయసులోనే పెద్ద మాటలు మాట్లాడేస్తున్నారు!" ఆమె వయసు 18 మించదని నాకు నమ్మకంగా తెలుసు.

"కొందరు మానసికంగా త్వరగా ఎదుగుతారు."

మాటకుమాట! సరే, ఇప్పుడు నా చర్యకు ప్రతిచర్య ఎలా వుంటుందో చూద్దామా? అనుకున్నాను.

అనుకున్నదే తడవు, నా వొంట్లో ఎక్కడలేని ధైర్యం, శక్తీ వచ్చేశాయి.... రెండు చేతులు మెరుపులా చాచి ఆమె కుడి హస్తాన్ని బలంగా పట్టేసుకున్నాను.

అర చేతి ఎముకలు చిటపటమన్నాయి.

ఆమె కరవాలము ముద్దబంతి పువ్వువంటి మృదు

లత్వమునూ, వెన్నముద్దవంటి సునిశిత్వమున్నూ కలిగి వుండెను....

ఒక్కక్షణమామె అఘాతం తిన్నట్టు కుంచించుకుపోయింది. ఆమె విశాల నేత్రాలు పులివాతపడ్డ లేడివలె బెదిరాయి. రక్తప్రసరణ హెచ్చి చెంపలు ఎర్రబడ్డాయి. కళ్లు నిప్పులు కురిపించాయి. ఆ మరుక్షణం—

"మోహన్!" అర్చిందామె.

"అనుపమా.... మై లవ్!"

"మోహన్! ఏమిటిది?"

"పరిచయం పెరిగిన కొద్దీ దగ్గరవాలనిపిస్తుంది....ఇది సహజం."

ఆమె చెయ్యివదిలి భుజాలు పట్టుకున్నాను. అప్పుడు నా ఆవేశము హెచ్చిన మూలాన, ఆ తరుణీమణి సునిశిత శరీరావయవాత్యాది అలంకారములచే ప్రేరేపించబడినవాడై, తత్ కోమలాంగిని ఘట్టిగా ఘోరంగా వాటేసుకున్నాను—

"వెరీగుడ్, వెరీగుడ్, వెరీగూ....డ్! ఏమి అదృష్టం! నువ్వు యాక్షన్‌లో వుండగా ఎప్పుడూ చూడలేదు."

పదునైన కత్తి వెన్నులో గుచ్చుకున్నట్టు ఆమెను వదిలేసి వెనక్కి దూకాను. అనుపమ ఈసారి భయంకరంగా, గట్టిగా కేకపెట్టింది.

ద్వారంలో నిలబడివున్న సుభాష్ కళ్ళు అప్పుడే ఆమె పైన ఆకలిగా కదులుతున్నాయి.... గారపట్టిన పళ్ళు చూపిస్తూ వెకిలినవ్వు విసిరాడు.

నేనప్పటికి పూర్తిగా తేరుకొని ముందుకెళ్ళాను ఆవేశంగా.

"నువ్వెందుకొచ్చావ్?" అన్నాను కోపంగా.

మరో వెకిలి నవ్వు విసిరాడు. విస్కీ వాసన గుప్పున కొట్టింది.

"అనుకోకుండా వచ్చేశాను. నువ్వు యాక్షన్‌లో వుంటావనుకోలేదు, సారీ."

"గెటవుట్!"

"అలా అరవకు. ఇప్పుడు వెళ్ళే ఆలోచనలేదు. నువ్విక్కడ చక్కటి ఏర్పాటు చేశావు .... నువ్వు ముందు ప్రొసీడవు. నేను బయట వెయిట్—"

"యూ బ్లడీ.... వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి!"

"నో, మోహన్. నువ్వు నన్నిలా ట్రీట్ చెయ్యకూడదు. నీ ఫ్రెండ్‌ని. నువ్వు ప్రతిదాంట్లో నాకు భాగమిస్తూ వచ్చావు."

"అంటే, నీ చెల్లెలితో కూడా—"

"ఎవరు చెల్లెలు? నువ్వు నీతులు మాట్లాడి టైం వేస్ట్ చెయ్యకు. వెళ్ళి బయట వెయిట్ చెయ్, నేను ప్రొసీడవుతాను."

నన్ను ప్రక్కకు నెట్టేసి త్రాచుపాములా లోనికి కదిలాడు. అనుపమ భయంతో బిక్కచచ్చిపోయింది.

సుభాష్ బిగ్గరగా నవ్వేసి ఆమెని సమీపించాడు. ఆలస్యంగాకుండా వాళ్ళిద్దరిమధ్యకు దూకాను. సుభాష్ ముఖంమీద చాచికొట్టి వెనక్కినెట్టాను. వెల్లకిలాపడ్డాడు.

"సుభాష్! నువ్వు తెలివిలో లేవు, వెళ్ళిపో!"

"నువ్వు నన్నెప్పుడూ ఇలా ట్రీట్ చెయ్యలేదు, మోహన్" అన్నాడతను లేస్తూ, అనుపమ దగ్గరికి జరిగి నా చెయ్యిపట్టుకుంది, "ఆమెలో నాకూ భాగం వుంది! ఇన్ని రోజులుగా ఆమెని నీతో చూసీ చూసీ విసిగిపోయాను! మొదటి అవకాశం నీకే ఇచ్చాను. కానీ

సువ్వెప్పుడూ ఉపయోగించుకోలేదు. ఇప్పుడు భాగం కూడా లేదంటున్నావ్. ఇది అన్యాయం మోహన్. తప్పుకో!"

అతను రెప్పపాటు కాలంలో వేగంగా కాలెత్తి నా మెడమీద కరాటే కిక్ ఇచ్చాడు. బొంగరంలా తిరుగుతూ వెళ్ళి గోడకి ధభీమని గుద్దుకొని బోర్లాపడ్డాను.

అనుపమ వెర్రికేకతో బయట పరకబోయింది.

సుభాష్ ఆమె చెయ్యిపట్టి వెనక్కి లాగేశాడు విసురుగా.

"కమాన్, డోంట్ బాదర్. నీమీద మోహన్ చాలా టైం వేస్ట్ చేశాడు. నీలాంటి సౌందర్యరాశిని ఎప్పటికప్పుడు ఆస్వాదించాలని వాడికి తెలియదు."

శక్తంతా కూడదీసుకొని గబుక్కున లేచాను. గోడకి వ్రేలాడుతున్న బుల్‌వర్కర్ అందుకొని ముందుకు గెంతాను.

"సుభాష్, ఆమెమీద చేతులేశావంటే మూడు ఏం చేస్తానో!"

"ఏం చేస్తావ్?" వెటకారంగా నవ్వాడతను.

"నీ చేతులిరగ్గొట్టి చెరో జేబులో పెడతాను."

అతని చెయ్యి మెరుపులా జేబులోకెళ్ళి కత్తితో బయటికొచ్చింది. నేను బుల్‌వర్కర్ విసిరి దాన్ని ఎగరగొట్టాను వెంటనే. అతను రెచ్చిపోయిన ఆంబోతులా నామీదికి దూకి గొంతుపట్టుకున్నాడు. నాకు ఊపిరి కష్టమై చేతులు తోటకూర కాడల్లా వేళ్ళాడేశాను. బుల్‌వర్కర్ జారి క్రిందపడింది.

అతికష్టంమీద గొంతు పెగిల్చి, "అనుపమా, నువ్వు పారిపో!" అన్నాను.

12

అప్పటివరకూ పాతేసిన స్తంభంలా వున్న ఆమె, కాళ్ళకి చక్రాలు కట్టుకొని బయటికి పరుగుతీసింది.

అది చూసి సుభాష్ నన్ను వదిలేసి ఆమె వెంట పడ్డాడు. సగం చచ్చినవాడిలా వెంబడించాను. కాని ద్వారంలో సుభాష్ నేలమీదవున్న కత్తి అందుకొని పిచ్చిగా, కసిగా వెనక్కి తిరిగి నన్ను ఢీకొన్నాడు. అతని చెయ్యి పైకిలేచి నా గుండెల్లో దూసుకుపోయేంతలో, దాన్ని పట్టి మెలేసి అతని కుడి కంటిమీద పిడికిలితో బిగించి కొట్టాను.

సుభాష్ తల పట్టుకొని బాధగా కత్తివదిలేశాడు.

అప్పుడు నా ఆవేశం పెచ్చుమీరిపోయింది. ఆ క్షణంలో ఏం చేస్తున్నానో నాకే తెలియదు. తటాలున వంగి కత్తి అందుకొని అతని కడుపులో పొడిచాను కసిగా. బయటికిలాగి తిరిగి గుండెలో పొడిచాను బలంగా.

సుభాష్ భళ్ళున రక్తం కార్చుకుంటూ, నిస్సత్తువుగా పెదవులు కదిలిస్తూ క్రిందపడిపోయాడు....

2

సిగరెట్ వెల్గించి గది చీకటిచేశాను. బెడ్ మీద బోర్లా పడుకొని ఆకాశంలో చుక్కల్ని చూడసాగాను. ఆందోళన దూరం చేసుకోవాలని వాటిని లెక్కించసాగాను....కాని మనసు దానిమీద లగ్నంకావడంలేదు.

సుభాష్....వాడు స్టుపిడ్! బద్మాష్! వెధవ! అంతా అప్ సెట్ చేశాడు. ఎంతో సునాయాసంగా సక్సెసయ్యే వ్యవహారాన్ని మొదట్లోనే చెడగొట్టాడు. అంతా బెడిసి కొట్టింది. మళ్ళీ మొదటినుంచి ప్రారంభించాలి....ప్రారంభించాలా? పరిస్థితి ఇలా మాపుదాల్చక అది సాధ్యమా? చాలా కష్టం. ఆమె ఇప్పుడు నన్ను అసహ్యించుకు

కుంటుంది. మళ్ళీ ఆమెని ప్రసన్నం చేసుకోవడం కలలోని మాట!

ఒక్కసారిగా నిరాశ అలుముకుంది....

లేదు! అలా జరక్కూడదు! జరగటానికి వీల్లేదు! ఏ మహమ్మారి ఆవహించిందో, మనసులో దురుద్దేశంతో ఆమెపట్ల అలా ప్రవర్తించాను. ఇప్పుడు ఏడ్వాలి! సిగ్గు పడాలి! ఆ దుర్బుద్ధిని ఇకనైనా మట్టుబెట్టి సంస్కార మున్న ప్రాణిలా క్షమాపణ వేడుకోవాలి. అప్పుడు ఏ కొంత అవకాశం వున్నా వినియోగించుకొని తిరిగి ఆమె అనుగ్రహం పొందాలి.

నో, నేను వూరికే ఆందోళన పడుతున్నాను. అను పమలో అంత కాఠిన్యంలేదు, ఉండదు. నా పరిస్థితిని విశాల హృదయంతో అవగాహన చేసుకుంటుంది.

పైకి కన్పించదుగాని, అంత చిన్న వయసులోనే జీవితంలోని సమస్త వికారాన్ని, విషాదాన్ని, వైరాగ్యాన్నీ, కాచి వడబోసి వంటబట్టించుకొన్న తాత్వికు రాలు ఆమె. కాని చాలా అరుదుగా బయటపడుతుంది. వయసులో పదేళ్ళు పెద్దవాడ్ని అయినా మానసికంగా ఆమె నాకంటే బాగా ఎదిగింది. మితిమీరిన గారాబం గల తండ్రి పెంపకంలోని కాఠిన్యం ఆమెనలా తీర్చి దిద్దింది....ఆమె గురించి నేను తప్పగా వూహిస్తున్నాను. ఆమె నన్ను తప్పకుండా క్షమిస్తుంది.

ఈ పదిరోజుల పరిచయంలో ఆమె నాకు చాలా సన్నిహితమైంది. మాక్స్‌ముల్లర్ భవన్‌లో ఫోటో ఎగ్జి బిషన్‌లో కన్పించినప్పుడు నేనే ఆమెని చేరదీశాను. స్వేచ్ఛగా తిరగలేని భయాన్ని వెళ్ళగొట్టాను. నామీద విశ్వాసం కల్పించాను. నేనంటే ఆసక్తి సృష్టించాను.

నాలుగు రోజుల్లో ఆమె సంకోచావరణనుంచి బయటపడి నాకు పూర్తిగా ఆత్మీయురాలైంది. ఆ ఆత్మీయతతో ఎన్నో విషయాలు చెప్పింది. వ్యక్తిగతమైనవీ, ప్రాపంచికమైనవీ.

అయితే ఈ పరిచయాన్ని కేవలం స్నేహంగానే తీసుకుంటుందో లేక, ప్రేమించే సాహసానికి పూనుకుంటుందో అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. అర్థం చేసుకోలేకపోగా ఆ కృత్యానికి పాల్పడ్డాను. వెధవపని! ఎంత అవివేకం!

ఆమెకు ఇప్పుడు తండ్రి పెద్ద సమస్య అయి కూర్చున్నాడు. భారత రాజ్యాంగం నిర్దేశిస్తున్న ప్రాథమిక హక్కుల్లో ఏవీ ఆమె అనుభవించనీయకుండా నియంతృత్వాన్ని కొనసాగిస్తున్నాడు. చాదస్తపు మనిషి! మూఢవిశ్వాసాల పుట్ట! తండ్రి ప్రస్తావన వచ్చినప్పుడల్లా అనుపమ ఈ పదజాలం ఉపయోగిస్తుంది....

నిజంగా ఆమె తండ్రి మూఢవిశ్వాసాల మనిషి. మరి కొంత మూర్ఖత్వం కూడా మూర్తీభవించిన వ్యక్తి.

ఆయన్ని నేనింకా చూడలేదుగాని, అనుపమ చెప్పిన దాన్నిబట్టి వయసు 70 వుంటుంది. జవసత్వాలుండగా డాక్టర్‌గా విశేషమైన పేరుప్రఖ్యాతులు, డబ్బూ సంపాదించాడు. ఇప్పుడు గుండె జబ్బు రోగి. బయట ప్రపంచంతో సంబంధాలు పూర్తిగా తెంచుకొని ఇంట్లో విశ్రాంతిగా గడుపుతున్నాడు.

అయితే దురదృష్టం ఒకటుంది. అతనికున్న ఇద్దరు సంతానంలో కుమారుడు పెద్ద అప్రయోజకుడు. తండ్రి తర్వాత ఆస్తుల్ని అజమాయిషీ చేసే అర్హత అతనికి లేదు. సకల దురభ్యాసాలు అతని సొత్తు. డాక్టర్ సంగర్షన్

రెడ్డి ఖమ్మంనుంచి వచ్చి ఇక్కడ హైద్రాబాదులో స్థిర పడ్డాడు ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం.

ఖమ్మంలో అతను పెద్ద భూస్వామి కూడా. అక్కడ మిరపపంట ఉత్పత్తిలో అతనిదే పైచేయి. హైద్రాబాదులో మూడు పెద్ద భవనాలు, ఒక టూరిస్టు కంపెనీ వున్నాయి. బేగంపేటలో పెద్ద బంగళాలో నివాసం. భార్యలేదు....కోడలికి ఏ పట్టింపూ లేదు. ఆమె ఎవర్నీ పట్టించుకోదు. ఆమె లక్ష్యాలు వేరు, ఉద్దేశాలు వేరు.

సరస్వతిని నేనొక్కసారే చూశాను. ఓ సాయంత్రం అనుపమను ఇంటిప్రాంతాల దిగబెడుతున్నప్పుడు. అప్పుడు ఆమె ఇంట్లోంచి కార్లో ఎక్కడికో బయలుదేరింది. ఆమెకు డ్రైవింగ్ వచ్చు. ఆమెని చూశాక ఎందుకో నాకు నచ్చలేదు. చూసింది కొన్ని క్షణాలైనా, ఆ ఒక్క చూపులో ఆమె మనసులో భావాల్ని పసిగట్టేశాను. ఏదో కుట్ర మనసులో వుంచుకొని డాక్టర్ కోటలో పాగా వేసిన దొంగల రాణిలా కన్పించింది.

అనుపమ అన్నయ్య సునీల్‌ని రెండుమూడుసార్లు చూశాను. అన్నిసార్లూ పేరేడ్ గ్రౌండ్స్ దగ్గర మొగల్ రూంలోనే కన్పించాడు. ఒకరాత్రి అక్కడినుంచి ఇంటికే వెళ్ళలేదు. శృంగార వనితల ముఠాతో పనిబడితే ఆ రాత్రి అతనికి ఇల్లు పట్టదట.

ఇవన్నీ—ఆ ఇంట్లో మనుషులందరి గురించి ఆలోచిస్తుంటే—అనుపమ ఇలా, ఏ అన్యోన్యతకూ ఆప్యాయతకూ నోచుకోకుండా, ఎంతటి కఠోరమైన వాతావరణంలో నలిగిపోతుందో తలపుకొచ్చి నా గుండె తరుక్కుపోతోంది!

లేదు! ఆమెని ఎలాగైనా మళ్ళీ నా వైపుకు తిప్పు

కోవాలి. సభ్యతగా నడచుకోవాలి. అప్పుడు అంతా సవ్యంగా జరిగిపోతుంది....

ఒక్కసారిగా ఫోన్ మ్రోగడంతో అదిరిపడి తేరుకున్నాను. మరుక్షణం తేలికపడ్డాను. సుభాష్ గురించి నేను అణచిపెట్టుకున్న ఆలోచనలే ఇలా భయపడేలా చేశాయి.

అయితే ఇప్పుడు ఫోన్ చేస్తోందెవరు? అనుపమా....? ఇందాకే ఆమె ఇంటికి ఫోన్ చేశాను. కానీ ఆమె వదిన పలకడంతో—పెట్టేశాను. ఇప్పుడు అనుపమ చేస్తోందా?

ఆతృతగా రిసీవరెత్తాను.

"హలో, మోహన్!" వినిపించాయి మాటలు.

ఆ గొంతు విని నా వీపు కమ్చీతో కొట్టినట్లు ఝల్లుమంది! లేచి కూర్చున్నాను గబుక్కున.

"హలో, రేణూ....ఏమిటి?" గొణిగాను.

"మోహన్, అక్కడ అన్నయ్య వున్నాడా?"

జాగ్రత్తపడ్డాను. నెమ్మదిగా అన్నాను, "లేడు.... ఇక్కడికి రాలేదు."

"మరెక్కడికి వెళ్ళాడు? ఇప్పుడు పదవుతోంది.... సాయంత్రమనగా వెళ్ళాడు."

చిన్నగా, బలహీనంగా నవ్వాను. "నీకు తెలియందేమిటి, రేణూ? దారిలో ఏ బారో ఆపోయార్—అని వుంటుంది. అనవసరంగా కంగారుపడకు! కాస్సేపట్లో వచ్చేస్తాడు."

"నీ దగ్గరికి రాలేదా?"

"రాలేదు, వస్తే తెలియజేస్తాను. కాని ఇంత రాత్రి రాడనుకొంటాను."

"నాకేదో భయంగా వుంది, మోహన్."

"మీ ఆడవాళ్ళకున్న ఆయుధాల్లో భయం ఒకటి! దాంతో నన్ను కంగారు పెట్టకు. నువ్వు కంగారుపడకు. వాడెక్కడికి పోతాడు....?" తక్కున ఫోన్ పెట్టేసి మరో సిగరెట్ వెల్గించాను.

రేణుక....సుభాష్ చెల్లెలు!

ఈమెని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టాలి. పరమ అసాధ్యురాలు! సుభాష్ గురించి ఏ కొంచెం అనుమానం కల్గినా, అది ఆమె మనసులో మహా వృక్షమై నిలబడుతుంది. అప్పుడామె ఆలోచనలు కుమ్మరి పురుగులా బయలుదేరి దాన్ని తొలచి, తొలచి చివరికి అసలు నిజం బయటికి లాగుతాయి! అప్పుడు నా వినాశనం తప్పదు.

ఆమె పరమ అసాధ్యురాలు!

అసలు ఇలాటి దుర్దినం వస్తుందని నేనెప్పుడూ అనుకో లేదు. సుభాష్‌ని నా చేతులతో చంపుతానని కలలో కూడా అనుకోలేదు. మా అయిదేళ్ళ స్నేహం ఇంత దురదృష్టకరంగా ముగుస్తుందనుకోలేదు. మా మధ్య ఎప్పుడూ ఏ తగవూ లేదు, ఒక్క తాగుడు విషయంలో విభేదాలు తప్ప.

సుభాష్ మితిమీరి తాగుతాడు. తాగితే అతన్నెవరూ అదుపు చేయలేరు. ఎన్నోసార్లు ఎన్నో గొడవల్లో నేనే విడిపించాను. తాగవద్దని హెచ్చరించాను. నాతో స్నేహం వదులుకోమని బెదిరించాను. అప్పుడు తాగనని ఒట్టువేసి, కొన్ని రోజులు బాగానే వుంటాడు. తర్వాత మళ్ళీ వ్యవహారం మామూలే.

పదిరోజులు క్రితమే సీరియస్‌గా మందలించాను. ఈ అలవాటు అతనికేగాక అతని చెల్లెలికీ, నాకూ కష్టాలు

తెస్తుందని. మానుకోవడం చేతగాకపోతే మమ్మల్ని వదలి దూరంగా వెళ్ళిపొమ్మన్నాను. ఆ రోజు మా మధ్య పెద్ద గొడవ జరిగింది....కాని రేణుక జోక్యంతో చల్లారింది.

ఇక అతని గురించి పట్టించుకోకూడదనుకున్నాను. ఏ గొడవలో ఇరుక్కున్నా విడిపించకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను. అంతేగాక ఈ మధ్య నన్నూ అనుపమను గమనిస్తున్నాడని తెలిసి నేనే ఇంకా దూరంగా వుంటున్నాను.

సుభాష్ నాకు చెందే ప్రతీదాంట్లో భాగం కావాలనే సోమరి స్వభావం కలవాడు. ఏదీ స్వయంగా సాధించుకోడానికి ప్రయత్నించడు! అనుపమతో అతనికి ఏ మాత్రం అవకాశం చిక్కకుండా వెయ్యికళ్ళతో కనిపెట్టాను. కానీ ఈ రోజు ఇలా జరిగింది....ఇలాగే జరగాలి! బాస్టర్డ్. అంతా వాడే కోరి తెచ్చుకున్నాడు.

ఇప్పుడతని శవం మేడమీద ఓవర్ హెడ్ టాంకులో వుంది. అందులో నీళ్ళు తీసేసి దాచాను. రహస్యంగా వుంటుంది. ఎవరికీ అనుమానం రాదు. తర్వాత వీలుచూసుకుని తరలించవచ్చు. రేణుకకు ఏ చిన్న అనుమానం కలక్కూడదు. ఆమె ఆరా తీయవచ్చు....అప్పుడు సుభాష్ ఇంట్లో ప్రవేశిస్తుండగా చూశామని పొరుగువాళ్ళు ఎవరైనా చెప్తే ఏమవుతుంది? నాకు చావో, జైలో తథ్యం! ఆ పరిస్థితిలో ఆమెని కాదని నమ్మించడం నా తరంగాదు!

ఆ పరిస్థితి రాకుండా చూడాలి. సుభాష్ గురించి ఆలోచనలతో ఆమెని జోకొట్టాలి....

ఆలోచనలతో బరువెక్కిన తలపట్టుకొని బాత్

రూంలో కెళ్ళాను. అయిదు నిమిషాలు షవర్ క్రింద నిల బడ్డాకగానీ మనసు తేలికపడలేదు. ఎంతో హాయి అనిపిం చసాగింది....

అప్పుడే అనుపమ జ్ఞాపకం వచ్చింది—

పూర్ క్రీచర్! ఏం చేస్తోందామె? జరిగిన అవమానం ఎవరికైనా చెప్పకుందా? ఎవరికి చెప్తుంది? ఇంట్లో అంతా ఎవరికివారే యమునాతీరే—అయితే వంటరిగా కుమిలి పోతోందా? అసలు ఇంటికి వెళ్ళిందా....?

ఈ ఆలోచనకి ఆందోళన చెందాను. వెంటనే ఫోన్ ఎత్తి మళ్ళీ డయల్ చేశాను. నా గుండె అదురుతోంటే సమాధానం కోసం కాచుకున్నాను.

ఇంతలో గొంతు విన్పించింది. "హలో....ఎవరూ?"

అది అనుపమ! సందేహంలేదు....ఆమే!

"అనూ....అనుపమా!" అన్నాను అస్పష్టంగా.

"ఎవరది?"

"నేను మోహన్‌ని. సారీ, అనుపమా...."

"మోహన్, ఇంత రాత్రి ఎందుకు పిల్చావ్?"

"నీతో....నీతో మాట్లాడాలి."

"నీతో మాట్లాడను, మోహన్."

"ప్లీజ్! పెట్టేయకు! నా మాట విను. జరిగిందానికి నేను చాలా బాధపడుతున్నాను—"

"నీకలాటి ఫ్రెండ్ వుంటాడనుకోలేదు. నీచుడు!"

"వాడొక్కడే అలా దొరికాడు. నన్ను క్షమించు అనుపమా, మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఇలా జరగదు! నువ్వంతా మర్చిపో! వాడు మళ్ళీ నా ఛాయలకి రాకుండా—"

"నేనిప్పుడు నీతో మాట్లాడను, మోహన్!"

"ఆగు! నన్నూ వాడిలాగే భావిస్తున్నావా?"

"ఓహ్, నన్ను విసిగించకు! నా మనసు బాగాలేదు."

"అయితే.... అయితే నన్ను క్షమించనంటావా?"

"మోహన్, ప్లీజ్, నేనిప్పుడేమీ చెప్పలేను!"

"సరే, సుభాష్‌లాగే నేనూ ప్రవర్తించాను. అలా తెలియని ఆవేశంలో చేశానని సమర్థించుకోలేను. తెలిసీ బుద్ధిపూర్వకంగానే చేశాను. ఇప్పుడు బాధపడుతున్నాని చెప్పుకోను. కాని నువ్వు బాధపడుతుంటే చూడలేను, అనుపమా! నన్ను క్షమించానని చెప్పు!"

"నేనేదీ గ్రహించే స్థితిలో లేను, మోహన్ ఇంట్లో చూస్తే—"

"ఏం జరిగింది అనుపమా?"

ఆమె మాటలు ఒక్కసారిగా ఉప్పెనలా ముంచుకొచ్చాయి. "నాన్న అన్నయ్య పోట్లాడుకున్నారు! ఆ గోల భరించలేక వదిన సినిమాకెళ్ళిపోయింది! అన్నయ్య పైన గదిలో వస్తువులు విసిరేస్తున్నాడు! నాన్న క్రింద హాల్లో ఉద్రేకంతో చిందులు వేస్తున్నాడు! ఆయన్ని చూస్తే.... ఆయన దగ్గరికెళ్ళాలంటే.... ఓహ్, మోహన్ నాకు దూరంగా పారిపోవాలనుంది!"

"ఎందుకు?.... పోట్లాట ఎందుకు జరిగింది?"

"ప్లీజ్.... ఇప్పుడు నన్నేమీ అడక్కు."

"సరే, నన్ను క్షమిస్తే రేపు కలుసుకుంటావా?"

"ఎక్కడ?"

"సాయంత్రం టాంక్ బండ్ మీద, ఆరుగంటలకి,"

తేలిగ్గా నవ్వుకొని ఫోను పెట్టేశాను.

అప్పుడే ఏదో అలికిడి విన్పించింది. అడుగుల చప్పుడు. అవి వేగంగా పరిగెడుతున్నాయి.... తటాలున కిటికీలోంచి తొంగిచూశాను. గేటువేపుకి ఎవరిదో నీడ వురుకుతోంది..

స్త్రీ నీడ!

సంభ్రమించిపోయాను.

నా వొళ్ళు జలదరించింది.... అరిచి ఆమె నా పేందుకు శక్తి చాల్లేదు.

3

మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి రేణుక ఫోన్ చేసింది.

"మోహన్, రాత్రంతా అన్నయ్య రాలేదు."

"ఏమిటీ న్యూసెన్స్! నన్నేం చెయ్యమంటావ్?" అర్చాను కోపంగా.

"నీ దగ్గరికి రాలేదా?"

"వస్తే ఫోన్ చేస్తానని చెప్పానా?"

"చంద్రన్‌తో నీ దగ్గరికే వెళ్తున్నట్లు చెప్పాడట."

"చెన్నారెడ్డితో చెప్పి బయలుదేరి వుండొచ్చు. నా దగ్గరికి రాకపోతే ఏం చెయ్యాలి? వెధవ న్యూసెన్స్?"

"మరెక్కడికెళ్ళాడు. అలా నన్నొదిలి ఎన్నడూ వెళ్ళలేదు. వెళ్ళినా ఫోన్ చేస్తాడు. మోహన్ నాకేదో దిగులుగా వుంది ..."

"ఏమిటి నీ అనుమానం?"

"వాడ్ని అరెస్టు చేశారేమోనని.... తాగి ఎక్కడైనా గొడవచేస్తే...."

నవ్వాను. "అలా జరగడం మంచిదేగా? దారికొస్తాడు."

"నేను నీ దగ్గరికి రావాలనుకుంటున్నాను, మోహన్."

"దేనికి?"

"నాకేదీ స్పష్టంగా తెలియడంలేదు. నా మనసేదో కీడు శంకిస్తోంది. ఈ మధ్య నీకు అన్నయ్యతో పడ్డం

లేదు కదూ?"

"అయితే?"

"మీరిద్దరు మళ్ళీ గొడవపడి—"

"చెప్పు,"

"అసలు నాకేదీ అర్థంగావటంలేదు!"

"కీప్ యువర్ ట్రాప్ షట్ అండ్ కీప్ క్వయిట్, రేణూ! పిచ్చి అనుమానాలతో బుర్ర పాడుచేసుకోకు!"

"నేనిప్పుడే వస్తున్నాను—"

"రాకు! నేను బయటికెళ్తున్నాను. సాయంత్రం దాకా రాను!" తక్కున ఫోన్ పెట్టేసి బయటికొచ్చాను. ఏమీ తోచలేదు. ఆమె ఏదైనా పసిగట్టిందా? రాత్రి ఆమె దేనికొచ్చింది? ఏం చేసింది? నామీద ఆమెకే ఆధారం దొరకలేదని ఇప్పుడామె మాటల్నిబట్టి అర్థమవుతోంది. ఆమె మాటల్లో కంగారు వుంది, ఆందోళన వుంది. లేకపోతే ఎప్పుడో ప్రళయం సృష్టించి వుండేది.

ఎవరో ఎనిమిదేళ్ళ కుర్రాడు గేటు తెరుచుకొని లోనికొస్తూ కన్పించాడు.

తేరుకొని, "ఏయ్! ఎవర్నువ్వు?" అనర్చాను.

అతను నన్నూ, పైన ఆకాశానికేసీ రెండుమార్లుచూసి "మీ ఇంటిమీద గద్దలు వాలుతున్నాయండీ!" అన్నాడు.

"గద్దలా...." అన్నాను తికమకగా.

"అవును, చూడండి!"

ఆతన్ని చేరుకొని వెనక్కితిరిగి తలపైకెత్తి చూశాను.

నా శరీరం గజగజా వణికింది.

డాబామీద మూడు-నాలుగు గద్దలు ఎగురుతున్నాయి. మరికొన్ని టాంకుమీద కూర్చొని ముక్కుతో పొడుస్తున్నాయి.

"అవెందుకు వాలుతున్నాయి? మా ఇంటిమీదెప్పుడూ వాలవు!" అన్నమాటలకి తేరుకొని అతన్ని చూశాను. అమాయకంగా చూస్తున్నాడు.

"నువ్వెళ్ళు, వెళ్ళిపో!" అన్నాను, కళ్ళతో భయపెడ్తూ.

అతను వెనుదిరిగి పరిగెత్తాడు. కొన్ని క్షణాలు ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు. గద్దలు శవాన్ని పసిగట్టాయి! ప్రమాదకరం! వెంటనే శవం అక్కడినుంచి తొలగించాలి!

వేగంగా ఇంటివెనుక కెళ్ళి షెడ్డులోంచి పొడవాటి కర్రతీశాను. దానితో మెట్లెక్కి డాబా చేరుకున్నాను. ఖాళీ విస్తళ్ళముందు కూర్చున్న అతిథుల్లా కన్పించాయి గద్దలు టాంకు మీద. గొంతుచించుకొని ఒక్క అరుపు అర్చాను. అవి బెదిరాయి. కానీ కదల్లేదు. కర్రతిప్పి టాంకుకేసి బాదాను. అప్పుడవి ఒక్కసారిగా కీ....హ్! హ్!....హ్!! మంటూ నా గుండె లవిసేలా అరుస్తూ పైకెగిరాయి. మరోసారి కర్రతిప్పాను. రెండుమూడు గద్దలకి టపటపమని కొట్టుకుంది....అవింకా అరుస్తూ పైకెళ్ళాయి. కొన్ని క్షణాల్లో పూర్తిగా చెదిరిపోయాయి.

అప్పుడు తేలికపడి చుట్టూ చూశాను. చుట్టుప్రక్కల డాబాల మీదెవరూ లేరు. నన్నెవరూ గమనించడంలేదు. కర్రపడేసి ఆయాసంగా టాంకుమీదెక్కాను. నెమ్మదిగా మూతలాగి చూశాను—గుప్పుమని ఒక్కసారిగా కొట్టిన వాసనకి కడుపులో దేవినట్టయింది....కిందికి దూకి గోడ దగ్గర కరికి వాంతి చేసుకోబోయాను. కానీ అదుపుచేసుకొని ముక్కూ నోరు కర్చిఫ్‌తో కట్టుకొని తిరిగి టాంకు

ఎళ్ళాను.

శవం కొయ్యబారివుంది. పెల్లుబికివచ్చిన జీవంలేని కళ్ళు నాలో భయాన్ని పుట్టించాయి. ఆ కళ్ళ వెనుక నుంచి అతని ఆత్మ నన్ను గమనిస్తోందనిపించింది....కళ్ళు గట్టిగా మూసుకొని రెండు కాళ్ళుపట్టుకొని పైకి లాగాను. చాలా బరువుగా వుంది.

పూర్తిగా పైకితీసి,డాబా గచ్చు మీద దింపసాగాను..

అప్పుడు చూశాను మెట్లదగ్గర—

అతను చూస్తున్నాడు కళ్లూ, నోరు తెరిచేసి—

కాళ్ళూ, చేతులు నా చేతుల్లో శవంలాగేవున్నాయి.

హఠాత్తుగా ప్రాణం వచ్చి దిక్కులదిరేలా కేక పెట్టాడు.

వెనక్కితిరిగి వేగంగా పరిగెత్తాడు.

నా చేతిలో శవం దబ్బుమని వదిలేసి కిందికి దూకేశాను. అతని వెనుక పరుగుతీస్తూ అర్చాను, "ఆగు!" అతను వేగంగా మెట్లుదిగుతున్నాడు. "ఆగక్కడ!"

మరో మూడంగల్లో అతన్ని పట్టుకుంటూ ననగా, కాళ్ళు మెలికపడి మెట్లమీంచి దొర్లి పోయాడు.

గబగబా దిగి అతన్ని పట్టుకున్నాను. గజగజ వణికి పోతున్నాడు. చావు భయంతో చూస్తున్నాడు....

"నువ్విక్కడికెందుకొచ్చావ్?" గర్జించాను.

"నన్ను కొట్టకండి! వెళ్ళిపోతాను—"

"ఇక్కడికెందుకొచ్చావ్?" రెట్టించాను.

"మీరు గద్దల్ని కొడుతోంటే చూద్దామని...."

అతని ముఖంమీద గట్టిగా కొట్టాను. "బద్మాష్! అడక్కుండా ఇళ్ళలో జొరబడే అలవాటుందా నీకు?"

"నన్నొదిలేయండి! కొట్టకండి—"

"ఇప్పుడు వదలను. నువ్వు చాలా చూశావు, పద!" మెడపట్టి ఇంట్లో లాక్కెళ్ళాను. గింజుకొంటోంటే వీపు మీద బాదాను.

బెడ్ రూం ప్రక్కన గదిలో తోసి, "ఇక్కడే వుండు, అరిచావంటే చంపేస్తాను!" అన్నాను. తలుపు గడియ పెట్టి వేగంగా షెడ్ లో కరికి తాడు కొన్ని గుడ్డలు తెచ్చాను.

"చూడు బాబూ! నువ్వల్లరి చెయ్యకుండా వుంటే అన్నంపెడ్తాను, హార్లిక్స్ తాపిస్తాను. నువ్వు కొన్నాళ్ళు ఇక్కడే వుండాలి."

"నన్నొదిలేయండి. ఎవరికీ చెప్పను."

"నువ్వు చూడకూడనిది చూశావు. నిద్రలో కలవరిస్తావు."

"మమ్మీ నాకోసం చూస్తుంటుంది!"

"నీ మమ్మీతో నేను మాట్లాడతాను. మీ ఇల్లెక్కడ?"

"ఎదురు వరుసలో పచ్చ ఇల్లు."

"మీ నాన్న ఏంచేస్తాడు?"

"బ్యాంక్ మేనేజర్."

"వెరీగుడ్. ఇంట్లో ఫోన్ వుందా?"

"వుంది."

"నెంబర్ చెప్పగలవా?"

అతను గబగబా చెప్పాడు.

"వెరీగుడ్. నీ పేరేమిటి తమ్ముడూ?"

"వినయ్."

"నాన్న పేరు?"

"నందనరావు."

అతడినుంచి ఇంకా కొన్ని వివరాలు తెలుసుకొని

సిగరెట్ వెలిగించాను. నేనలా స్నేహంగా ప్రవర్తించడంతో వదిలేస్తానన్న ఆశ కన్పించింది అతని కళ్ళలో.

అతని కాళ్ళూ చేతులు తాడుతో కట్టేసి, నోటికి గుడ్డ చుట్టాను. బిత్తరబోయి చూశాడు. మాట్లాడేందుకు ప్రయత్నించాడు.

"నువ్విక్కడ నిశ్శబ్దంగా వుండాలి. త్వరలో వదిలేస్తాను" అన్నాను.

అతని కళ్ళలో గిరుక్కున నీళ్ళు తిరిగాయి. అవి చెంపలమీదుగా జారుతోంటే తలతిప్పుకొని బయటికొచ్చేశాను. గదికి తాళంవేసి డాబా చేరుకున్నాను దుప్పటితో.

శవం దుప్పట్లో చుట్టి మోసుకొచ్చి పెరట్లో బావిలో ఎత్తేశాను. అంతే, ఇదే అనువైనచోటు. ఈ పనిరాత్రి చేసివుంటే ఈ అనర్థం జరిగేది కాదు.

ఇంట్లోకొచ్చి రెండు నిమిషాలు సిగరెట్ తాగుతూ గడిపాను. తర్వాత ఫోన్ ఎత్తి డయల్ చేశాను.

వెంటనే వచ్చింది సమాధానం. "హలో, ఎవరూ?" అది ఆడగొంతు.

"హలో పిన్నిగారూ, బాగున్నారా?" అన్నాను.

"ఎవరు....ఎవరు మీరు?"

"అనామకుడ్ని. మీకో విషయం చెప్పాలని ఫోన్ చేశాను."

"ఏమిటా విషయం?"

"నేను మీ అబ్బాయి నెత్తుకుపోయాను—పెద్దబ్బాయిని. గాభరాపడకండి. ఏమీ చెయ్యను. నాకు డబ్బు అవసరమేర్పడింది....అర్జెంటుగా. నేను వెస్టు ఇండీస్ వెళ్ళిపోవాలి, పిన్నిగారూ. పాస్‌పోర్టు కోసం ప్రయ

త్నిస్తున్నాను. తప్పనిసరి పరిస్థితిలో ఈ పని చెయ్యవలసి వచ్చింది."

"ఎవరు మీరు—ఏమిటి మీర నేది?"

"మీ అబ్బాయి వినయ్ నా బందీగా వున్నాడు. విడుదలకి డబ్బు డిమాండ్ చేస్తున్నాను. కిడ్నాప్ అన్నమాట. కాబట్టి చెప్పినట్టు వినండి! ఈ సంగతి బాబాయిగారితో తప్ప మరెవరికీ చెప్పకండి! కంగారుపడి పోలీసులదగ్గరి కెళ్ళకండి. మీ అబ్బాయి పసిమి వంటిమీద కత్తితో చారలు పెట్టడం నాకిష్టంలేదు. అర్థమైందా? జాగ్రత్త. డబ్బు ఎలా ఇవ్వాలో తర్వాత చెప్తాను."

ఫోన్ పెట్టేసి బైనాక్యులర్స్‌తో డాబామీద కూరి కాను.

నీళ్ళ టాంకుని ఆసరా చేసుకొని ఎదురు వరుసలో మూడో ఇంటిని చూశాను. బయట ఎవరూ కన్పించ లేదు. అలాగే చూస్తూ నిలబడ్డాను....ఆమె బయటికి రాలేదు. బాగా భయపడి వుంటుంది. కొల్లాప్స్ అవలేదు కదా?

ఉలిక్కిపడ్డాను. ఒకవేళ వినయ్ లోనికొస్తున్నప్పుడు ఎవరైనా చూసివుంటే? ఈ అనుమానం కలవరపర్చింది.

ఇరవై నిమిషాలు కనిపెట్టాక ఆ యింటిముందు ఒక స్కూటర్ ఆగింది. అతను దిగి లోపలకురికాడు. కుతూ హలంగా చూడసాగాను. లోపలేం జరుగుతోందో తెలి యదు. చాలా సేపటి తర్వాత అతను బయటికొచ్చి స్కూటరెక్కాడు. ఆమె వెనక వచ్చింది, కళ్ళు తుడుచు కుంటూ. వెంట మరో నాలుగేళ్ళ పిల్లవాడున్నాడు.

అతను స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసి ఆమెని వారిస్తున్నాడు. లోనికెళ్ళమని చెయ్యి వూపుతున్నాడు.

వెంటనే నేను క్రిందికి దిగివచ్చి ఇంటికి తాళంవేసి కారెక్కాను. స్టార్ట్ చేసి వీధిలోకొచ్చాక అతను దూరంగా పోతూ కన్పించాడు. ఆ దూరాన్ని అలాగే వుంచుతూ వెంబడించసాగాను.... వెంబడించి వెంబడించి కాస్సేపయ్యాక అతను పోలీస్ స్టేషన్ దగ్గర ఆగడం చూశాను.

కొంపముంచాడు! నా గుండె పని చెయ్యడం మానేసింది.

4

సాయంత్రం అనుపమ సరిగ్గా చెప్పిన సమయానికి కన్పించింది. ఆమెని చూసి నా ఆందోళనంతా దూరమైంది గానీ, ఆమె వాలకం చూసి కలవరపడ్డాను. ఆమె ముఖం నీరసించిపోయింది. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. బలహీనంగా కన్పించింది....

"అనుపమా, ఏమిటలా వున్నావ్?"

ఆమె క్రుంగుతున్న సూర్యుడ్ని పరధ్యానంగా చూస్తూ, అప్పుడే ప్రారంభమైన చలిగాలికి ఉన్నట్టుండి వణికింది. తేరుకొని నన్ను చూసింది.

"అనుపమా, నా వల్లేనా ఇదంతా?" మళ్ళీ అన్నాను.

"నీ ప్రేమ అంత మొరటుగా, అలా దుడుకుగా వుంటుందనుకోలేదు మోహన్. నువ్వు సున్నితంగా ప్రవర్తించలేవా? నీకు మనోనిబ్బరం లేదా?"

నా గుండె దడదడలాడింది. ఏమిటిది! ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోందా? వెంటనే సర్దుకున్నాను. "సారీ, అనుపమా. నిన్ను అపార్థం చేసుకున్నాను. నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావనుకోలేదు. అలా నువ్వెప్పుడూ కన్పించలేదు.... నంగనాచివి!"

ఆమె నవ్వింది. "నే నెప్పుడూ ముందుగా బయట పడను. ముందు ఎదుటివారిని చదివి నాకు తగినట్టున్నారో లేదో చూస్తాను."

"నన్ను చూశావు, నీకేమనిపిస్తోంది?"

మళ్ళీ నవ్విందామె, ఈసారి కొంటెగా. "నువ్వు చేసిన పనికి అప్పుడే చెంపవాయించి, అలాకాదూ ఇలా అని నేర్పివుండాలనిపిస్తోంది!"

"గాడ్! ప్రేమ పాఠాలా.... నాకే?"

"అవును. నీకు స్త్రీ హృదయం ఎలాటి మార్దవానికి స్పందిస్తుందో తెలియదు!"

"అబ్బా! అలాటి పెద్దమాటలు చెప్పకు!"

"మోహన్, నాకందరూ వున్నా ఎవరూలేరు. నన్నెవరూ లక్ష్యపెట్టరు. నే నేమైనా, నాకేం జరిగినా వాళ్ళకి పట్టదు. అమ్మవుంటే నేనిలా వుంటానా అన్పిస్తుంది.... విసిగిపోయాను! విసిగి—విసిగి—విసిగి— వేసారిపోయాను. ఈ బ్రతుకు ఇహ ఇంతే నన్పించేది నువ్వు కన్పించేవరకూ. నువ్వు కన్పించినప్పటినుంచి ఆశలు చిగురిస్తున్నాయి. జీవితం మీద మమకారం ఏర్పడుతోంది. ఆ మరమనుషుల మధ్య నలిగిపోతున్న నాకు నీతో సావాసం ఎంతో రిలీఫ్ నిస్తోంది....నీతో వీలైనంత త్వరగా దూరంగా—ఎంతో దూరంగా—సుదూరంగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోవాలన్పిస్తోంది, మోహన్."

"నామీద అంతటి విశ్వాసానికి గర్వపడుతున్నాను. కానీ నువ్వెందుకలా నీరసంగా వున్నావ్? వేరే కారణం వుంది.... రాత్రి ఏదో జరిగిందన్నావ్?"

"చెప్తాను, మోహన్. నా యోగక్షేమాలడిగేవాడివి నువ్వొక్కడివే" అందామె భారంగా, "నీతో నే చెప్పి

నా బరువు దించుకుంటాను. రాత్రి అన్నయ్య తాగివచ్చాడు. వెంట ఎవతో వుంది. ఆమే టాక్సీలో దిగబెట్టింది. వాణ్ని పట్టుకొని రాసుకుంటూ పూసుకుంటూ వేళ్ళాడుతూ ఇంట్లోకి తెచ్చింది.... అది చూసి నాన్న రెచ్చిపోయాడు. అన్నయ్య ఏదో వాగుతున్నాడు. ఆమె సముదాయిస్తోంది ఎబ్బెట్టుగా పేర్లు పెడుతూ .... అన్నయ్య నిలవలేక సోఫాలో పడిపోయినప్పుడు వాడిమీద ఆమె పడింది! ఇద్దరూ ఒకరిమీదొకరు అలాగే వుండిపోయి పిచ్చిగా వాగుతున్నారు. నాన్న ఇక సహించలేకపోయాడు. వెనుకనుంచి దాని జడ పట్టుకొని లేపి, చెంపమీద ఈడ్చి కొట్టాడు—"

"అప్పుడేమైంది?"

"అది నాన్నను కొట్టబోయింది! నేను వెంటనే మధ్యకి వెళ్ళి దూరంగా నెట్టేశాను. అప్పుడా దెబ్బ నా ముఖం మీద కొట్టింది! ఒక—ఒక—భ్రష్టురాలు నన్ను కొట్టింది, మోహన్!"

"అప్పుడేం చేశావ్?"

"నాన్న నన్ను వెళ్ళిపొమ్మని తిట్టాడు. అప్పుడు వదిన లోపలినుంచి వచ్చింది. నాన్ననూ అన్నయ్యను తిడుతూ, ఇలాటి దరిద్రపు కొంప ఎక్కడా లేదని వెళ్ళిపోయింది—"

"ఎక్కడికి?"

"కారెక్కి సినిమాకెళ్ళిపోయింది. ఎప్పుడు గొడవ జరిగినా ఇంట్లో వుండదు... ఆమె వెనుక ఆ—ఆ—"

"ఆ స్లట్ కూడా వెళ్ళిందంటావ్" అన్నాను పళ్ళు నూరుతూ.

"అవును. అప్పుడు అన్నయ్య తెలివిలోకొచ్చి నాన్నను తిట్టాడు. దాన్ని కొట్టినందుకు అరిచాడు. ఇద్దరూ కొట్టు

కు నేంతవరకూ వచ్చారు. నాకేం చెయ్యాలో పాలు పోలేదు. నే నెప్పుడూ వాళ్ళని అదుపుచెయ్యలేను. గదిలో కెళ్ళిపోయి తలబాదుకుంటూ ఏడ్చాను...."

ఆమె చెప్పడం ఆపేసి ముఖం చేతుల్లో దాచుకుంది.

ఆమె తల నిమురుతూ, నా ఆవేశం అణచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాను. "ఈ సంగతి రాత్రే తెలిసి వుంటే ఆ స్లట్ ని పట్టుకొని నరికేసేవాణ్ని. నువ్వింత కష్ట భరిస్తున్నావనుకోలేదు. ఇంకా నువ్వా ఇంట్లో ఎందుకుండాలి?"

"నేనేదీ తేల్చుకోలేని స్థితిలో వున్నాను, మోహన్. ఒక్కోసారి నాన్నమీద విరక్తి పుడుతుంది, ఒక్కోసారి మనసు పీకుతుంది....ఆయనవన్నీ ఉత్త చాదస్తాలే కదా అనిపిస్తుంది.... ఈ వయసులో అలా ప్రవర్తించడం సహజమనిపిస్తుంది...."

"సరే, మనం బాగా ఆలోచించి ఏం చెయ్యాలో నిర్ణయానికొద్దాం. నా బిజినెస్ ప్రారంభమైతే తీరుబాటు కలుగుతుంది. అప్పుడేదో ఒకటి నిర్ణయిద్దాం.... ఇప్పుడవన్నీ మర్చిపో! ముందు జీవితం గురించి ఆలోచించు. మన భవిష్యత్తు ఎలా వుండాలో పథకాలు వేస్తూండు."

ఆమెని కార్లో ఇంటిప్రాంతాల దిగబెడుతూ అన్నాను. "మళ్ళీ రేపు సాయంత్రం కలుద్దాం. గుండె దిటవు చేసుకో. ఆత్మబలం వున్న వాళ్ళెవరూ బేలగా కనిపించరు. నువ్వు చాలా ఎదిగావు."

తిరిగి ఇంటికొస్తున్నప్పుడు నా ఆవేశం కట్టలు తెంచుకుంది! కానీ వినయ్ జ్ఞాపకం రావడంతో ఒక్కసారిగా పూర్తిగా చల్లబడిపోయాను.... మానసికంగానే కాదు, నా ఒళ్ళంతా చల్లబడింది. ఆ బ్యాంక్ మేనేజర్ ఏం

చేస్తున్నాడు? పోలీసులేం ఆలోచిస్తున్నారు?

మధ్యాహ్నం అతను చాలాసేపు స్టేషన్‌లో వున్నాడు. ఏం మాట్లాడుకున్నారో తెలియదు. అతను తిరిగి బ్యాంక్ కెళ్ళిపోయాడు. పోలీసులేదేనా వ్యూహం పన్నారా?

నేనిలా జరుగుతుందనుకోలేదు! వినయ్ కన్పించక పోతే తలిదండ్రులు పోలీసుల దగ్గరికెళ్ళవచ్చని, వాళ్ళు రంగంలో దూకితే నేను ప్రమాదంలో పడతానని, కిడ్నాప్‌తో ట్రిక్ చేసి వాళ్ళ నోరు నొక్కాలనుకున్నాను. కానీ బెడిసికొట్టింది! వాళ్ళు నా హెచ్చరిక మొండిగా పెడచెవిన పెట్టారు! ఇరకాటంలో పడ్డాను.

ఆ సాయంత్రం వరకూ పోలీసుల్ని గమనించాను. వాళ్ళు మరోసారి ఫోన్‌కోసం—డబ్బు చెల్లించే ఏర్పాటు కోసం ఎదురుచూస్తున్నట్లనిపించారు. ఇంటికొచ్చి వీధిలో దర్యాప్తు చెయ్యలేదు. అది మంచిదికాదని వాళ్ళకు తెలుసు. అలాచేస్తే వినయ్ ఇంట్లో ప్రవేశిస్తోండగా చూసినట్టు ఎవరైనా చెప్పేవారేమో....

పోలీసులు రానంతవరకు ఆ అదృశ్య సాక్షి నుండి—ఒకవేళ వుంటే—నాకు ప్రమాదంలేదు. కాబట్టి వినయ్‌ని అక్కడే వుంచదల్చుకున్నాను.

బ్యాంక్ మేనేజర్ ఇల్లు సమీపించడంతో తొంగి చూశాను. ఎవరూ కన్పించలేదు. లైటు వెలుగుతోంది.

ఆలోచిస్తూ నా ఇంటిముందు కారాపాను. దిగి, గేటు తెరిచి తిరిగి లోనికిపోనిచ్చాను....

అప్పుడు హెడ్‌లైట్స్ కాంతిలో సూటిగా వరండాలో చూశాను. ఆ ముగ్గురు—రేణుక, చంద్రన్, యాదవ్.

5

"హేఁ, మీరెందుకొచ్చారు?" అన్నాను కారుదిగి వాళ్ళని సమీపిస్తూ.

ఎవరూ పలకలేదు. చీకట్లో నల్లటి ఆకారాలు మాత్రం కనిపిస్తున్నాయి.

జాగ్రత్తగా వాళ్ళ దగ్గరికెళ్ళి ఆగాను, "మనుషులేనా? మీరేం చేస్తున్నారిక్కడ?"

"ముందు లోనికి పద, మోహన్!" రేణుక అంది కటువుగా, "నీతో మాట్లాడాలి."

"యాదవ్? చంద్రన్? ఏమిటిది? ఏం జరిగింది?"

"ముందు లోనికిపద, మోహన్!" రేణుక అంది మళ్ళీ, ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లు.

వీళ్ళేం పసిగట్టారు? ఆలోచిస్తూ తాళంతీశాను. లోనికెళ్ళి లైటువేయడంతో వాళ్ళంతా జొరపడ్డారు.

అందర్నీ ఓరగా చూశాను. అందరి చూపులు నామీద అనుమానంగా ప్రసరిస్తున్నాయి.

"కూర్చోండి," అన్నాను సోఫాలో కూర్చుంటూ.

వాళ్ళంతా కూర్చున్నారు. కానీ మాట్లాడలేదు.

"చెప్పండి, ఏం జరిగింది? సుభాష్ ఇంకా రాలేదా?" అన్నాను, నేనే సంభాషణ ప్రారంభిస్తే సహజంగా వుంటుందనే భావంతో.

"వాడింకా రాలేదు," అంది రేణుక క్లుప్తంగా.

"కొత్త వూరు.... కాటు కలిశాడేమో!" అన్నాను.

చంద్రన్ సిగరెట్ వెలిగిస్తూ అన్నాడు, "నాతో చెప్పాడు, నీ దగ్గరకి వెళ్తునట్లు."

"దార్లో మనసు మార్చుకుని వుంటాడు. ఇక్కడికి

రాలేదు.''

ఈసారి యాదవ్ నోరు విప్పాడు. "నువ్వలా బుకాయించకు, మోహన్. మాతో అబద్ధాలేమిటి? నిన్న సుభాష్ ఇక్కడికొచ్చాడు. అందుకు నిదర్శనం ఈ సగం కాలిన సిగరెట్."

జేబులోంచి ఒక చాక్లెట్ తీసి నోట్లో వేసుకున్నాడతను.

ఆ తర్వాత సిగరెట్ తీసి చూపించాడు.

కళ్ళు పెద్దవి చేశాను. "ఎక్కడిది? పీకలు ఏరడం ఎప్పట్నించీ?"

"బయట మెట్లమీద కన్పించింది. దాంతో నీ పీక నొక్కచ్చని ఏరుకున్నాను."

నేనిక వాదన పెంచదల్చుకోలేదు. ఉన్న నిజాన్ని వక్రీకరించి వాళ్ళని ఇప్పుడు నమ్మించలేను.

"సరే, అయితే వినండి! మీరు రహస్యాన్ని రహస్యంగా వుండనివ్వరు కదా! సుభాష్‌ని ఒకానొకచోటుకి పంపాను. చాలా ముఖ్యమైన ఎసైన్‌మెంట్. త్వరలో వస్తాడు. సరేనా?"

"ఏమిటా ఎసైన్‌మెంట్?" రేణుక అడిగింది.

"సూపర్ సీక్రెట్ ఎసైన్‌మెంట్, చెప్పకూడదు."

"పోనీ, ఎక్కడికి పంపావు చెప్పు."

ఆమె ప్రశ్నలకి రెచ్చిపోయాను. చేసిన నిర్వాకానికి ఆమె చెంపపగులగొట్టి విషయం మార్చేయాలనుకున్నాను.

కానీ ఆవేశం అణచుకొంటూ అన్నాను. "నో. వాడికి మాటిచ్చాను, ఎవరికి చెప్పనని. వచ్చాక వాడ్నే అడుగు."

ఆమె గిరుక్కున తిరిగి యాదవ్‌ని చూసింది.

"నో మోహన్. నువ్వేదో దాస్తున్నావు" అన్నాడు యాదవ్, అంతలోనే మరో చాక్లెట్ నోట్లో వేసుకొంటూ.

బలవంతాన నవ్వాను. "నువ్వలా అతిగా చాక్లెట్లు తినకు! పళ్ళు పుచ్చిపోతాయి. చాక్లెట్లు చిన్నపిల్లలూ, సినీతారలు తింటే బావుంటుంది—"

"ఓ.కే. నువ్వలా విషయం మార్చెయ్యకు. మాకు తెలియకుండా ఏం గూడుపుఠాణీ నడుపుతున్నావ్? మనం దేనికి వచ్చాం? అనుపమతో వ్యవహారం ఎంతవరకొచ్చింది?"

"నిదానంగా ఓ కొలిక్కి వస్తుంది" అన్నాను నింపాదిగా.

"డామిట్! నీ రొమాన్స్ సహించలేకపోతున్నాం! ఇంకెంత ఓపిక పట్టాలి? మనం బెంగుళూరు విడిచి పదిరోజులైంది....ఇన్ని రోజులూ నువ్వామెతో రొమాన్స్ సాగించడం తప్ప అనుకున్నది సాధించలేకపోయావు! ఈ ఇంటి అద్దెలూ, అలంకారాలూ, విలాసాలూ, ఖర్చులూ ఇంకెంతకాలం భరించాలి? ఆ వెధవ పుస్తకాలమీద మూడువేలు తగలేశావు! ఏమిటి ప్రయోజనం?"

"మనవాడికసలు చదువే రానప్పుడు ప్రయోజనమేమిటి?" చంద్రన్ నవ్వాడు.

"పిచ్చిమొఖాలు! మీకసలు రొమాన్స్‌లో ఓనమాలు తెలియవు! ఇద్దరిమధ్య పరిచయం ఏర్పడి ఆకర్షణ పెరగాలంటే ఈ పుస్తకాల్ని మించిన సాధనంలేదు. పెట్టుబడి లేకుండా లాభం ఎలా ఆశిస్తున్నారు? అంతా ప్లాను ప్రకారం జరగాలి....తల బద్దలుచేసుకొని ప్లాను రూపొందించింది నేను. ఫలితం అనుభవించేది మీరు! విమర్శించేదీ

మీరే! అసలు ఒరిజినల్ అయిడియా ఎవరిది? ఇక్కడ కొందరి డాక్టర్స్ ఆదాయం నెలకి కనీసం లక్షవుంటోందనీ, బ్లాక్‌మనీ విపరీతంగా మురుగుతోందనీ నీకు తెలుసా? నీకు తెలాసా? ఎవరికి తెలుసు?"

"ఓ.కే! ఒరిజినల్ అ యి డి యా నీదే కావచ్చు" అన్నాడు యాదవ్ చల్లబడుతూ, "మరి నా శ్రమ ఎంత వుంది! నేనిక్కడ నెలరోజులు సర్వే జరిపి ముప్పైమంది డాక్టర్స్‌ని స్టడీ చేశాను. వీళ్ళందర్నీ ఎనాలిసిస్ చేసి ఫైనల్‌గా ఈ సంగర్షన్ రెడ్డిని సెలెక్టు చేశాను. ఇతని చరిత్రంతా తిరిగేశాను. ఇంట్లో పరిస్థితుల్ని గమనించాను. అతని మూఢనమ్మకాల్ని, చాదస్తాల్నీ తెలుసుకున్నాను. రహస్య పెట్టుబడులెందుకు పెట్టడో, బినామీ ఆస్తు లెందుకు కొనడో కనిపెట్టాను. బ్యాంకుల్ని ఎలా నమ్మడో, సొంత సేఫ్‌ని ఎలా పూజిస్తాడో రిపోర్టులో వ్రాశాను. సేఫ్‌లో ముప్పైలక్షల ఎస్టిమేషన్ ఇచ్చాను. ఆ సేఫ్ ఎక్కడుందో, కాంబినేషన్ ఏమిటో ఆ అమ్మాయి ద్వారానే లాగాలని నీకు అయిడియా ఇచ్చాను. ఇన్ని చేసినా నువ్వు సాధించిందేమిటి?"

"ఓ.కే! నువ్వు శ్రమపడ్డావు. కాదనను. కానీ ఓపిక ఎందుకు పట్టవు? ప్లాను ఆలోచించడం కాదు, ఆచరణలో వుంది అంతా! అనుపమని ఆకర్షించి నా వశం చేసుకున్నాను. నన్ను అమాయకంగా నమ్మి ప్రేమిస్తోంది. తన విషయాలూ, ఇంట్లో పరిస్థితులూ వివరిస్తోంది. అలా క్రమంగా నా దగ్గర ఏ రహస్యమూ వుంచదు! సహనం కావాలి. తొందరపడితే ఆమెకు అనుమానాలు కలుగుతాయి...."

"ఎంతకాలం ఓపికపట్టాలి?" రేణుక అడ్డు తగిలింది.

నా కోపం పెచ్చుమీరిపోయింది.

"నీకసలు ఓపిక లేదుకదూ? యూ బిచ్. చూసి రమ్మంటే కాల్చివచ్చే రకానివి. నిన్న డాక్టర్ ఇంటి కెందుకెళ్ళావ్?"

"సునీల్ బాగా తాగేశాడు. దిగబెట్టడానికెళ్ళాను."

"సునీల్‌తో నీకు బయటేపని! వారంరోజులుగా అతనితో తిరుగుతున్నావు. డబ్బు నీళ్ళలా ఖర్చుపెడ్తున్నావ్. కానీ విలువచేసే సమాచారం రాబట్టలేకపోయావు సేఫ్‌గురించి. పైగా నిన్న ఇంటికెళ్ళి భీభత్సం సృష్టించావు! యూ బిచ్, అనుపమ నీకేం చేసింది? ఆమెనెందుకు కొట్టావ్?"

"వూరికే కొట్టలేదు——"

"అసూయతో కొట్టావు, అంతేనా? ఆమె నాతో తిరగడం నీ కసూయగా వుంది కదూ? వెల్, అసూయ పుట్టినప్పుడు గొంతు నరుక్కుని చావడమే మంచిది!"

"నీతో ఆ పోరి కులుకులు చూస్తే——"

నా వొంట్లో శక్తంతా కూడదీసుకొని ఆమె చెంప మీద బలంగా కొట్టాను. తూలి వెనక్కి పడ్డంతో చంద్రన్ పట్టుకున్నాడు.

"మోహన్! తెలివిలోకి రా!" యాదవ్ అర్చాడు నన్ను పట్టుకొని.

అతన్ని విదిల్చికొట్టి రేణుకని చూశాను నిప్పులు కక్కుతూ.

"నీ మాటలు జాగ్రత్త! నువ్వు చట్టరీత్యా నాకేమీ కావు! నాతో కలిసివుంటున్నావు, అంతే! నామీద నీకే అధికారంలేదు. నన్ను శాసించే హక్కు నీకు లేదు! నువ్వెక్కడ తిరిగినా, ఏం చేసినా నే నడుగుతున్నానా? నిన్నింకా సహించడం నా బుద్ధితక్కువ! మీ రంతా

వెళ్ళండిక్కడ్నించి! నాతో చెప్పకుండా ఇలా వచ్చారంటే కాళ్ళు విరిచేస్తాను. అర్థమైందా? గెటవుట్!"

6

ఆ రాత్రి మర్నాడు సాయంత్రంవరకూ ఏమీ జరగలేదు. వినయ్ బందీగా అలాగే వున్నాడు.

రాత్రి మరోసారి అతనింటికి ఫోన్ చేశాను. తండ్రి పలికాడు. వెంటనే పోలీసుల్ని విరమింపజేయకపోతే గ్లాక్సో బేబీలాటి వినయ్ ఆనవాలు మారిపోతాయన్నాను. ఎల్లవేళలా అతనిమీద నిఘా వుందని చెప్పి, పోలీసు లెలాంటి వ్యూహం పన్నుతున్నా వెంటనే విరమించుకోవాలని హెచ్చరించాను. పరిస్థితులు అనుకూలించే వరకూ డబ్బు చెల్లించే గడువు పొడిగిస్తున్నట్లు చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాను.

నా మాటలతనిపైన మంచి ప్రభావమే కల్గించి వుండాలి, మర్నాడు పోలీసుల్లో స్తబ్ధత గమనించాను.

స్టేషన్ ముందు టీస్టాల్ లో వేడి మిర్చీలు తింటూ వాళ్ళమీదో కన్నేసి వుంచాను. తర్వాత వాళ్ళకే ఫోన్ చేసి, ప్రతిఫలం లేకుండా వినయ్‌ని విడిపించే ప్రయత్నాలు కట్టిపెట్టండి — గవ్ చివ్! అన్నాను. మళ్ళీ అడుగు ముందుకేస్తే ప్రతిఫలం కోసం ప్రయత్నించను, నా రిస్క్ పెరుగుతుందనుకొంటే నా బందీకి హాని తలపెట్టి క్షేమంగా తప్పుకోవడమే నా కర్తవ్యమవుతుందన్నాను.

ఈ హెచ్చరిక బాగా పనిచేసింది....వినయ్ తండ్రి బలవంతంగా మనసు లగ్నంచేస్తూ బ్యాంకు పనుల్లోనూ, పోలీసులు ఇతర గొడవల్లోనూ మునిగిపోయారు. మధ్యాహ్నం ఇంటికొస్తూ వినయ్ ఇంట్లోకి తొంగిచూశాను.

అప్పుడామె తల్లి ముఖంచూసి హిచ్ కాక్ సినిమాలో ఓ సీను గుర్తొచ్చింది.... భయం! భయం! ఆమె అణు వణువునా భయమే!

రేణుకనుంచి మళ్ళీ ఫోన్ రాలేదు. నన్ను కలుసుకో లేదు. చంద్రన్, యాదవ్ కూడా మళ్ళీ రాలేదు. ఎవరికీ సుభాష్ గురించి అనుమానాలు రాలేదనుకున్నాను.... అయితే ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వాస్తవం వెల్లడించే పరిస్థితి రాక తప్పదు. ఎంతకాలం వాళ్ళని బుకాయిస్తూ జోకొట్ట గలను?

అప్పుడీ చంద్రన్, యాదవ్ల గురించి భయంలేదు గానీ, రేణుకవల్ల అపాయం వుంది. వాళ్ళిద్దరికి సుభాష్ అంటే ఏమాత్రం ఇష్టంలేదు. మా గ్యాంగ్ నుంచి అతన్ని తొలగించాలని అనేకసార్లు నాతో విభేదించారు. తాగు బోతులు తలపెట్టిన పనుల్ని తలక్రిందులుజేస్తారు. నిజమే వాడివల్లనే నాకిప్పుడు ఈ అవస్తలన్నీ! కాని వాడ్ని తొలగించడం రేణుక ఒప్పుకోదు. ఆమెని వదిలించుకోడం నా మనసు అంగీకరించదు.

అయితే మొన్న రాత్రి ఆమె అనుపమ మీద చేయి చేసుకోవడం నన్ను కలతపెడుతోంది. అది పూర్తిగా దురుద్దేశంతో, అసూయతో కూడుకున్న చర్య! ఆమె ఇక్కడ సమిష్టి ప్రయోజనాన్ని గుర్తించడంలేదు! వ్యక్తి గత విద్వేషాలతో పూర్తి ప్లానుకే ఎసరుపెట్టేలా వుంది!

అనుపమ గురించి ఇప్పుడు నాకు వేరే ఆలోచనల్లేవు. ఆమెతో పని వెళ్ళదీసుకుని నా దారిన నేను పోవడ మన్నదే నా దృష్టి. రేణుక అపార్థం చేసుకుంటోంది....

నేనింకా కాలం వృధాచేయదల్చలేదు. ఇంకా నా విలాసాల్ని నా శిష్యులు సహించరు. రేణుక ఇన్నాళ్ళూ

సునీల్‌తో చేసిందేమీ లేదు. అనుమానాలకి ఆస్కారం లేకుండా వివరాలు ఎలా లాగాలో ఆమెకు తెలిసేలా లేదు. నాకు తెలుసా? కాస్సేపు ఆలోచించాను.

విషయం ఎలా కదపాలి? ఆమెకు కాంబినేషన్ తెలుసా? కనీసం సేఫ్ ఎక్కడుందో తెలుసా? సేఫ్ ఇంట్లో ఎక్కడా కన్పించేచోట లేదని యాదవ్ సర్వే చెప్తోంది.... భూగర్భంలో వుందా? గోడలమధ్య వుందా? ఇంతవరకు ఇంటిమీద ఐ.టి. స్క్వాడ్ రెయిడ్స్ జరప లేదని యాదవ్ రీసెర్చి థీసిస్‌లో వ్రాశాడు. గొప్ప విషయమే.

డాక్టర్ సంపద మీద ప్రభుత్వానికనుమానాల్లేవు. అసలు అంత గుప్త ధనముందని తెలీదు. డాక్టర్ చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటున్నాడు. కానీ ఆ జాగ్రత్త మా దొంగల పాలిటి బంగారు పంటగా మారిందని అతనికి తెలీదు! దాన్ని కొల్లగొడితే అతను కిక్కురుమనడు. పోలీసులు మా వెంటపడరు!

కాబట్టి ఆ డబ్బుతో భవిష్యత్తులో ఎలాటి ఆపద వుండదు! ఎవరి బెడదలేకుండా అది అందించే స్వర్గాన్ని స్వేచ్ఛగా అనుభవించవచ్చు!

ఈ సాయంత్రం అనుపమని ఎలాగైనా కదపాలి....

సాయంత్రం 5 గంటలకి ఎప్పటిలాగే ఆమె కన్పించింది.

"ఇవాళ చాలా త్వరగా వచ్చేసినట్లున్నావు?" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆమె నవ్వలేదు. "సమయం కోసం ఎదురుచూసే ఓపిక నాకిప్పుడులేదు, మోహన్. అసలిక్కడ—ఈ చుట్టూ జనం మధ్య వుండాలనీ లేదు! వీలైనంత త్వరగా

నీతో పారిపోవాలనిపిస్తోంది" అంది.

"అలా తొందరపడకు! నీతో పారిపోతే ఇక్కడ నా బిజినెస్ ఏం కావాలి? ఆలోచించు. నిదానంగా దీని కో పరిష్కారం కనిపెడదాం."

"ముందు ఇక్కడ్నించి పద, మోహన్!"

"ఎక్కడికి?"

"పార్కుకి—ఇందిరా పార్కులోకి."

"గాడ్! అక్కడ పాములున్నాయని విన్నాను."

"ఒకప్పటి సంగతి. ఇప్పుడది లవర్స్ పార్కు."

"సరే, అయితే కారెక్కు. ఈ హుస్సేన్‌సాగర్‌లో గుర్రపు డెక్కల బీడుకంటే ఆ పార్కులో పాములే నయం—ఒకవేళ వుంటే."

"ఉందవన్నాను, పద! ఇప్పుడది హుస్సేన్‌సాగర్ కాదు. వినాయక్‌సాగర్."

"పేరు మార్చేశారా?"

"అవును .... హైద్రాబాదుకి భాగ్యనగర్ ఎంత ప్రాచుర్యం పొందిందో అదీ అంతే అవుతుంది; పద!"

"నామకరణం చెయ్యడం, శంఖుస్థాపనలు చెయ్యడం కాయితాలూ రాళ్ళవరకే కదూ?"

"అంతే. రాళ్ళూ అక్షరాలు కదల్లేవుగా?" అందామె నవ్వుతూ.

పార్కులోకెళ్ళాక ఓ పొదచాటున కూర్చుంటూ, "నీకే పువ్వంటే ఇష్టం?" అంది.

ఈ ప్రశ్న నన్ను ఇబ్బందిపెట్టింది. ఇన్నేళ్ళ నేర జీవితంలో ఎన్నడూ పువ్వులూ ప్రకృతి మొదలైన సున్నిత విషయాల గురించి ఆలోచించే సందర్భం, అవసరం రాలేదు.

"జవహర్‌లాల్ నెహ్రూకి గులాబీలంటే ఎంతో ఇష్టం" అన్నాను.

"నీ గురించి చెప్పు—నిన్నడిగాను."

"ఐ అండ్ బి మంత్రి సాఠే కూడా నెహ్రూలాగే గులాబీ పువ్వు పెట్టుకుంటాడు. నాకూ అదంటే ఇష్టం."

"నీ ఇష్టం గురించి చెప్పడానికా గొప్పవాళ్ళ నుదహరించాలా! ఉదహరించకపోతే నీ ఇష్టాన్ని నేను కాదంటానా?"

"ఓ.కే, నాకు వ్యక్తిత్వం లేదు. ఒప్పుకుంటాను. మరి నీ గురించి చెప్పు?"

"ఆ మాట నువ్వు దూరంగా కూర్చునే అంటున్నావు."

"సరే, దగ్గరికి జరుగుతాను....చాలా?"

ఇప్పుడామె నాకు పూర్తిగా దగ్గరగా, ఆనుకొని కూర్చుంది.

నా మనసులో అలజడి ప్రారంభమైంది. శాల్యూట్ అటెన్షన్! ఆత్మారాముడు అరిచాడు.

తృప్తిపడి సర్దుకున్నాను. పెద్దగా నవ్వేసి, "ఇప్పుడు లవర్స్ పార్క్—పేరు సార్థకమైంది! ఇక నీ ఇష్టం గురించి చెప్పు" అన్నాను.

"గులాబి పువ్వే!"

"గుడ్. తెలివైనదానిని. నీ ఇష్టాల్ని నా కనుగుణంగా మార్చుకొంటూ నడుచుకునే మంచి భార్య లక్షణాలు ప్రదర్శిస్తున్నావన్న మాట అప్పుడే?"

ఆమె కిలకిలా నవ్వేసింది.

"ఈ పువ్వులంటే నాకో సంఘటన జ్ఞాపకమొస్తోంది, మోహన్."

"ఏమిటో అది, చెవినపడెయ్యి."

"నాన్న గదిలో ఓ పువ్వుంది. తామర పువ్వు.... కొయ్యతో చెక్కింది. అది టేబిల్ మీద బిగించి వుంది. దానిముందు లక్ష్మీదేవి విగ్రహం వుంది....అక్కడ హారతి వెలుగుతుంటుంది....ఆ పువ్వు ఏమంత అందంగా వుండదు. దానికి సరైన రంగు, పాలిష్ లేవు. అయితే ఒక రోజు ఏమైందో తెలుసా?"

"ఏమైంది?"

"ఆ పువ్వు ఎన్నడూ లేనిది ముడుచుకుంది!"

"అరె, అదెలా?" కుతూహలంగా అడిగాను.

"కుతూహలంగా వుంది కదూ? అప్పుడు నేనూ కుతూహలపడ్డాను. కానీ నాన్న ఎన్ని చివాట్లు పెట్టాడో నీకేం తెలుసు! ఇంట్లో అందర్నీ వరుసబెట్టి తిట్టాడు. ఆ గదిలో కెవరు వెళ్ళారని నిలదీశాడు. తర్వాత చాలా సేపు తలుపేసుకొని లోపల వుండిపోయాడు. తెరిచాక చూస్తే ఏముందో తెలుసా! ఆ పువ్వు విచ్చుకొంది!"

అప్పుడుగానీ నా మెదడు పనిచేయడం ప్రారంభించ లేదు! అనుపమ చెప్పే తామరపువ్వు సేఫ్ కోసం చేసిన రహస్య ఏర్పాటు!

"ఇదెప్పుడు జరిగింది?" అడిగాను, గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంటే.

"నెల్రెత మనుకుంటాను.... ఎందుకలా సీరియస్ గా అడిగావు?"

"సీరియస్ కాదు. అది__అదెలా ముడుచుకుంది?"

నవ్విందామె. నా మెడచుట్టూ చేతులువేసి, "అదెలా ముడుచుకుంటే మనకెందుకు? నీ కౌగిట్లో ఇముడ్చుకో నన్ను గువ్వలా!" అంది.

విజృంభించిన ఆవేశంతో ఆమెని గుండెలకి హత్తు కున్నాను.

"మోహన్ — మోహన్!"

వెదురు బెత్తంతో వీపుమీద కొట్టినట్లు అర్పు విన్పించింది.

ఆమెని విదిల్చికొట్టి గభాల్న లేచినిలబడ్డాను.

"మోహన్ — నన్ను మర్చిపోయావా మళ్ళీ?"

నా వొళ్ళు చల్లబడి నిశ్చేష్టుడైపోయాను. గొంతు పెగలక గుటకలు మింగసాగాను. అయినా ఏమనాలో నాకు తోచలేదు! వూహించని దెబ్బ కొట్టింది — ఈ దౌర్భాగ్యపు రాక్షసి!

అనుపమ నన్నూ రేణుకనూ మార్చి మార్చి చూసింది. ఆమె కళ్ళు విశాలంగా తెరుచుకోసాగాయి. ముఖకవళికలు వేగంగా మారిపోతున్నాయి.... భయంతో — అవమానంతో — చివరకి అసహ్యంతో....

గిరుక్కున నావైపు తిరిగి, కాలరు పట్టుకొని చెంప వాయించింది.

"నన్నింకా నమ్మించకు!" అర్చిందామె ఏడుపు ముంచుకొస్తోన్న కంఠంతో. ఆమె కళ్ళలో తళుక్కున నీళ్ళు తిరిగాయి. "నోరు విప్పకు నువ్వు! నువ్వు నీచుడివి! దుర్మార్గుడివి! అదీ నువ్వూ ఒక్కటే! దానితో — ఇంకెందరితో నువ్వు.... ఓహ్! నన్నెంత వంచించావు! నన్ను దోచుకోవాలని చూశావు! దుర్మార్గుడా! నీ ముఖం నాకు చూపించకు! నువ్వు దుష్టుడివి! మీరంతా దగాకోర్లు —"

ఆమె నన్ను వదిలేసి వెనక్కి తిరిగి ఏడుస్తూ పరిగెత్త సాగింది. నా నోట మాటరాలేదు! రాయిలా వుండిపోయాను, దిక్కులు చూస్తూ. మా చుట్టూ జనం వింతగా

చూడసాగారు. ఆమె మరింత వేగంగా వురుకుతూ, అడ్డుకోబోయిన వాళ్ళని నెట్టేస్తూ పూర్తిగా కనుమరుగైంది.

"అనుపమా, ఆగు!" గొంతు చించుకొని అరిచాను.

కానీ లాభంలేకపోయింది.

నిస్సహాయంగా చూస్తూండిపోయాను. నా చెంప ఇంకా మండుతోంది. నెమ్మదిగా తలతిప్పి రేణుకను చూశాను. ఆమె భయం భయంగా చూస్తోంది, పెదవులు చప్పరిస్తోంది. ఇంకా ఆ జనంలో నిలబడ్డానికి మనస్కరించలేదు. వాళ్ళ రకరకాల వ్యాఖ్యలు నా వొంటిమీద ఒకో అచ్ఛాదనను తొలిచేస్తున్నాయి.

కట్టలు తెంచుకొంటోన్న ఆవేశ మెలా అణచుకున్నానో తెలియదు, "పద వెళ్ళిపోదాం!" అన్నాను రేణుకతో—

ఆమె సంకోచిస్తూ, భయపడ్తూ నా వెంట వచ్చింది. కారెక్కి స్టార్టు చేసి పోనిచ్చాను. ఆమె కర్చీఫ్ తీసి చెమట తుడుచుకోసాగింది. అప్పటికి చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. నా దృష్టి డ్రయివింగ్ మీద నిలవటం లేదు. ఆలోచనలు పరిపరి విధాల పోతున్నాయి. అనుపమ ఎటు మాయమైంది? ఏదయినా అఘాయిత్యం తలపెడ్తుందా? నా మనసు వికలమైంది.

రేణుక ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తోంది. కానీ నా వాలకం చూసి సందేహిస్తోంది. ప్రక్కన ఆమె నన్నేమీ చలింపజేయడం లేదు. గంభీరంగా డ్రైవ్ చేస్తూ ఆమె మాట్లాడే అవకాశమీయకుండా తిన్నగా లాల్ బహదూర్ ఆర్ట్స కాలేజి గ్రౌండ్స్‌కి పోనిచ్చాను.

అక్కడంతా చీకటిగా, నిర్మానుష్యంగా వుంది. జన సంచారం లేదు. కారాపి దిగాను. ఆమె కూడా దిగింది

అయోమయంగా.

"ఏమిటిది మోహన్? ఇక్కడెందుకు?"

ఆమె వైపు చిన్నగా కదిలాను.

ఆమె భయపడిపోయింది. వెనక్కి జరిగి, "మోహన్! ఏమిటిది?" అంది.

నేను విసురుగా ముందుకెళ్ళి ఆమె భుజాలు పట్టుకున్నాను.

"మోహన్!....నువ్వేం చేస్తున్నావ్?"

నేనామెని గిరుక్కున వెనక్కి తిప్పి, భుజాలు క్రిందికి వంచి మోకాలు మడిచి మెడమీద చాచి కొట్టాను.

ఆ తాకిడి కామె కండరాలన్నీ ఒక్కసారిగా సంకోచించుకొని సడలిపోయాయి.

హఠాత్తుగా ఆమె దేహం నా చేతుల్లో బరువుగా తోచింది.

క్రిందికి వదిలేశాను....ఆమె దబ్బుమని వెల్లకిలా పడింది నిర్జీవంగా.

"అసూయ ఆరోగ్యానికి చేటు" అన్నాను ఆమెని లేపి డిక్కీలో చేరుస్తూ.

7

వారిస్‌గూడలో ఓ యింటిముందు కారాపి హారన్ మ్రోగించాను. యాదవ్ బయటికొచ్చి "మోహన్, ఏమిటి?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మీరిద్దరూ కారెక్కండి, నోరు విప్పకు! కమాన్, త్వరగా!"

చంద్రన్ కూడా బయటికొచ్చాడు. ఇంటికి తాళం వేసి ఇద్దరూ కారెక్కారు. స్టార్టుచేసి పోనిచ్చాను. చాలాసేపు ఎవరూ మాట్లాడుకోలేదు.

"ఓ. కే. మీకిప్పుడు జరిగింది చెప్పేస్తాను" అన్నాను.

"ఏం జరిగింది? కొంపదీసి,...." యాదవ్ అన్నాడు.

"గాభరాపడకు! మన కొంప ఎవరూ తీయరు. మనమే తీయబోతున్నాం ఒకరి కొంప! మొన్న సాయంత్రం నేను సుభాష్‌ని చంపేశాను."

వాళ్ళిద్దరు కొయ్యబారిపోయారు. నేను జోక్ చెయ్యలేదని వాళ్ళకు తెలుసు.

"ఎందుకు మోహన్?" చంద్రన్ అడిగాడు కలవరంగా.

ఎందుకు చంపానో అంతా వివరంగా చెప్పాను.

"ఓహ్! వాడలాటిదేదో చేస్తాడని నాకు ముందే తెలుసు" అన్నాడు యాదవ్ తేరుకుంటూ.

"మరిప్పుడు వాడి గురించి రేణుకకేం చెప్తావ్?" చంద్రన్ అన్నాడు.

"ఆమెకి చెప్పే అవసరం లేదు" అన్నాను.

"ఆమె తెలుసుకోవచ్చు."

"తెలుసుకోనే సిటీలో కూడా లేదు."

"అంటే?"

"ఆమె వెనుక డిక్కీలో వుంది.... ఈ అన్నా చెల్లెళ్ళకి చచ్చేంత ప్రేమ! ఒకర్ని విడిచి ఒకరుండలేరు."

"మోహన్! గాడ్, యేమిటిదంతా? నువ్వేం చేస్తున్నావ్?"

"ఆ బిచ్ చివరి క్షణంలో అంతా చెడగొట్టింది" అంటూ ఆ సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన ఓపిగ్గా చెప్పాను.

వాళ్ళు ఆశ్చర్యంగా, భయంగా చూశారు.

"దిసీజ్ టూ మచ్!" అర్చాడు యాదవ్.

"నోర్మమ్! ఇప్పుడు మార్గమేమిటో తోచక ఛస్తున్నాను. చెప్పండి! ముందుకు సాగడమా, విరమించుకోడమా?"

"విరమించుకుంటామా?" యాదవ్ మళ్ళీ అర్చాడు. "ఎంత ప్రయాస! ఎంత ఖర్చు! అంతా వృధా! నో, ముందుకే సాగాలి. ఆ ఇద్దర్ని చంపి నువ్వు మంచిపని చేశావ్. ఇప్పుడా రొక్కం మన ముగ్గురి మధ్య ముచ్చటగా మూడుముక్కలు చేసుకోవచ్చు."

"ఎలా చేస్తావ్? అసలు సేఫ్ గురించి యేమీ తెలియకుండానే? అనుపమతో పూర్తిగా బెడిసింది. ఇప్పుడేమిటి ఉపాయం?"

"నువ్వేదో గిమ్మిక్ గురించి చెప్పావు. దానిమీద వర్క్ చేస్తే?"

"ఓ.కే. ఆ తామరపువ్వు మన టార్గెట్ అనుకుందాం. దాన్ని ఆపరేట్ చేసే మీటలెక్కడున్నాయో ఎలా తెలుస్తుంది? తెలిసినా దాన్ని ఆపరేట్ చేసినా, అది కేవలం సేఫ్ వున్న స్థలానికి రహస్యద్వారం చూపవచ్చు. మరి సేఫ్ ఎలా తెరుస్తాం?"

"తెరుస్తాం మోహన్, బెత్తానికి లొంగకపోతే బరిసె ఉపయోగించాలి. ఆ సేఫ్ ఎత్తుకొచ్చి డైనమైట్‌తో చికిత్స చేస్తే దద్దరిల్లి సొమ్మంతా మన కాళ్ళముందు జలజల రాలుతుంది."

"కనకవర్షమంటే అదే గామోసు!" అన్నాడు చంద్రన్ సంతోషంగా.

నేను మాట్లాడలేదు. కారు ఇంటికి చేరగానే వాళ్ళిద్దరు రేణుక శవం తీసి ఆమె అన్న ప్రక్కన స్థానం కల్పించారు—బావిలో.

"మోహన్, ఈ డాక్టర్ డబ్బు మన వెనుక పోలీసుల్ని ఛార్జి చెయ్యాను. కానీ, ఈ రెండు శవాలు ఆ పని చేస్తాయి. వీటికి శాశ్వత స్థానం ఇక్కడ కాదు....ఏమంటావ్?" అన్నాడు యాదవ్..

చంద్రన్ అన్నాడు "సమస్య అది కాదు, యాదవ్! ముందు దోపిడీ గురించి ఆలోచించు. తర్వాత పలాయనం-వెళ్ళిపోతూ ఈ శవాల్ని కూడా తీసికెళ్ళి ఏ నిర్జన ప్రాంతంలోనో పెట్రోలు పోసి నిప్పంటించేసే.... అవును, రాత్రి సినిమాలో అలాగే చూశాం— ఫ్లైవ్ ఆఫ్ ది ఆర్కిడ్—ఆధారాలుండవు."

"ఓ. కే. మరి వినయ్ గురించేమిటి?"

"నువ్వు సిల్లీ ప్రశ్న లేస్తున్నావు. వినయ్ కూడా మన ఫ్రెండ్స్‌తో బాటు...."

"నోర్మ్యాయ్!" గట్టిగా అరిచాను. "చిన్నపిల్లల్ని చంపేంత కిరాతకులమయ్యామా మనం?"

"మరేం చేస్తావ్? అంతా కక్కేస్తాడు."

"ఓహ్, డామిట్! ఏమిటీ మీ తొందర? నా మెదడు తినకుండా అలా తగలడండి" అర్చి గబగబా పైకెళ్ళాను. నాకేమీ తోచడం లేదు. మధ్యాహ్నం నుంచీ వినయ్‌కి భోజనం లేదు. ఇప్పుడు ఇంటికొస్తూ తేవటం మర్చిపోయాను. చంద్రన్‌ని పంపి తెప్పించాలనుకుంటూ గది తాళం తీసి తలుపు తెరిచాను.

లైటువేసి చుట్టూ చూసిన నాకు వినయ్ కన్పించలేదు.

నా గుండె అదిరింది; కళ్ళు తిరిగాయి; చేతులు చల్లబడ్డాయి.

వినయ్ తప్పించుకొన్నాడు.

ఎలా?

తలుపు తాళం వేసి వుండగా ఎలా పారిపోయాడు?

"చంద్రన్! యాదవ్!" అరిచాను గట్టిగా.

వెంటనే క్రింద అడుగుల చప్పుడయింది. ఆ వెంటనే బెడ్ రూంలో ఫోన్ మ్రోగింది.

చివాలున వురికి బెడ్‌రూంలో కెళ్ళాను. అదింకా మోగుతోంది. ఎవరు? అనుపమా? నా గురించి ఇంకెవరికి తెలుసు....?

"హలో! ఎవరూ?" అన్నాను ఫోన్ యెత్తి.

"నువ్వు మోహనేనా?"

కొత్త గొంతుకి కలవరపడ్డాను, "అవును, మీరు ఎవరు?"

"సరస్వతిని."

"సరస్వతి? ఏ సరస్వతి?"

"నీకు తెలుసు. అనుపమ వదినని."

వెంటనే జాగ్రత్తపడ్డాను. "అనుపమా? ఆమె ఎవరు? మీ కెవరసలు?"

"నీ కంతా తెలుసు, నటించకు. చూడు మోహన్, నువ్వెంటనే బయల్దేరి వచ్చేయ్. నీతో అత్యవసరంగా అతి ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి."

నాకేమీ అర్థం గావడంలేదు "ఏ విషయం?" అరిచాను.

"నే చెప్పిన చోటికిరా, అంతా తెలుస్తుంది. డిఫెన్స్ అకాడమీ దగ్గర హనుమాన్ టెంపుల్ దగ్గరికి. కార్లో వుంటాను. జాగ్రత్త. వెంట ఎవర్నీ తేకు. ఒంటరిగా రా. మరో విషయం—నీ కార్లో రాకు, టాక్సీలో రా. నా

కారుకి వందగజాల దూరంలో పెద్ద రావిచెట్టు వుంటుంది. అక్కడ దిగిపోయి నడిచిరా. అర్థమవుతోందా, మాస్టర్ మైండ్?"

తేరుకుని మళ్ళీ అర్చాను "ఏమిటి— ఏమిటి మీ వుద్దేశ్యం?

"సదుద్దేశం—అంటే నువ్వు సవ్యంగా వున్నంత వరకు. ట్రిక్కులు ఆలోచించే ముందు నీ బ్రతుకు నా చేతిలో వుందని మరువకు! వెంటనే వచ్చేయ్."

తక్కున లైను కట్ అయింది.

అలాగే వుండిపోయాను కాసేపు.

వాళ్ళిద్దరు ద్వారంలో నిలబడి వున్నారు.

"మోహన్, వినయ్ లేదు!" యాదవ్ అర్చాడు.

"ఫోన్ చేసిందెవరు?" చంద్రన్ అడిగాడు.

"సరస్వతి. అనుపమ వదిన" అన్నాను తేరుకుని.

"దేనికి ఫోన్ చేసింది?"

"మనం ఉత్త వెధవలమని చెప్పడానికి."

"అంటే....? యేమిటి?"

"ఆమె వినయ్ నెత్తుకుపోయిందని ఇంకా వేరే చెప్పాలట్రా దద్దమ్మల్లారా!" పొలికేక పెట్టాను. పిచ్చిగా, కసిగా జుట్టు పీక్కున్నాను.

8

టాక్సీ దిగి చుట్టూ చూశాను. చీకటిగా నిర్మానుష్యంగా వుంది. దూరంగా రోడ్డు వారగా ఆగి వున్న అంబాసిడర్ అస్పష్టంగా కనిపించసాగింది. వడివడిగా నడవసాగాను. నా మెదడంతా గజిబిజిగా పిచ్చెక్కినట్లుంది. ఎవరయినా మనశ్శాంతిగల మెదడు అరువిస్తే బావుండుననిపించింది....ఇంకా సగం దూరమైనా నడి

చానో లేదో, చీకట్లోంచి ఓ ఆకారం నా ముందు ప్రత్యక్షమైంది. ఆగిపోయాను.

"హలో సార్! మిమ్మల్నెవరయినా అలా వెళ్తూంటే ఆపి ఫోటో తీశారా?"

అడ్డంగా తలూపాను.

పక పకమని నవ్వు.

"ఆ గుర్తింపూ అదృష్టం ఎందరి కుంటుంది? ఒక్క క్షణం—అలాగే నిలబడండి!"

ఏం జరుగుతోందో గ్రహించే లోపున ఆగంతకుడు కెమెరా ఎత్తి ఫ్లాష్‌గన్ జిగేలు మనిపించాడు.

నా కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపి కాసేపు యేమీ కనిపించ లేదు. నులుముకొని చూస్తే అతను అల్లంత దూరంలో పరిగెడుతున్నాడు వేగంగా.

"ఏయ్ ఆగు! యెవర్నువ్వు?" అరిచి అతని వెనుక ఉరకబోయాను. ఇంతలో నా వెనుక అరుపు వినిపించింది "మోహన్, నువ్విలా వచ్చేయ్!"

ఆగిపోయి వెనక్కి చూశాను. ఆ అరుపు కారులోంచి వచ్చింది. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇప్పుడా ఆగంతకుణ్ని వెంబడించడం పూర్తిగా వ్యర్థప్రయత్నం. నీరసంగా కారు దగ్గరికి నడిచాను.

"నన్నెవరో ఆపి ఫోటో తీశాడు" అన్నాను.

"ఎవరో కాదు—మనవాడే" అందామె.

"మనవాడా....యెందు?? ఏమిటి మీరు చేస్తున్నది?"

"ముందు కారెక్కి కూర్చో" అందామె అవతలి డోర్ తీస్తూ, "మిలటరీవాళ్ళు తిరుగుతుంటారిక్కడ.... చూస్తే బావుండదు."

కాస్సేపు సందేహించి యెక్కి ఆమె ప్రక్కన కూర్చు

న్నాను."

"నన్నెందుకు ఫోటో తీశారు?" అడిగాను మళ్ళీ.

"అలా తొందరపడకు. అనుపమతో వ్యవహారం ఏమైంది? ఏదో బెడిసి కొట్టినట్టుందే....? ఆమె గదిలో పడుకుని యేడుస్తోంది."

"అలా జరుగుతుందనుకోలేదు. మీకేం చెప్పింది?"

"ఏమీ లేదు. నీకు తెలుసా? మేం అసలు మాట్లాడుకోం. కానీ నాకంతా తెలుసు. నీ గురించీ, నీ ముఠా గురించీ మా ఇంట్లో నీ క్కావల్సిన రహస్యం కోసం అనుపమతో వేస్తున్న యెత్తుగడల గురించీ—"

"హలో, యేమిటి మీర నేది?"

"లుక్ మైడియర్ రెస్పెక్టెడ్ గ్యాంగ్ స్టర్! తమరు శిష్య సమేతంగా బెంగుళూరునుంచి ఇక్కడికి వేంచేసినట్లు తెలిసింది. మా ఇంట్లో సేఫ్ తెరిచే శుభకార్యం కోసం సన్నాహాలు పూర్తి చేస్తున్నట్లు విశ్వసనీయవర్గాల ద్వారా తెలియవస్తున్నది."

"స్టాపిట్! పిచ్చి పట్టింది మీకు!"

"షటప్, యూ చీప్ క్రూక్. నువ్వింకా నటించకు. అబద్ధాలాడకు. ఆవేవీ నిన్నిప్పుడు రక్షించలేవు. నీ జాతకం నా చేతిలో వుందిప్పుడు. నీ గురించి నాకంతా తెలుసు. నేను బుకాయిస్తున్నాననుకోకు నిన్ను పట్టి కొట్టించిడానికి. నీ ప్లాను నాకు పూర్తిగా తెలుసు. ఎన్నడూ ఇల్లు కదలని అనుపమ ఈమధ్య బయట ఎక్కువ గడుపుతోంటే అనుమానం వేసి కనిపెట్టసాగాను. నీతో చెట్టాపట్టా లేసుకు తిరుగుతోంటే ఓ, అదా సంగతి అనుకున్నాను. కానీ నిన్ను చూస్తే నాకు మంచి అభిప్రాయం కలుగలేదు. అనుపమ పొరపాటు చేస్తోందనిపించింది.

నువ్వామెని నాశనం చేస్తావనుకున్నాను....

"అయినా ఆమె గురించి పట్టించుకోలేదు. అసలా ఇంట్లో యెవరి గురించీ నాకు పట్టింపు లేదు. వెధవ సంసారం! నీమీద నాకాసక్తి కలిగింది. నీ గురించి ఆరా తియ్యమని సుమన్ని పురమాయించాను. నువ్వొక్కడివే కాదనీ—నీతోపాటు మరో నల్గురున్నారనీ—అందులో ఒక ఆడది కూడా వుందని సుమన్ చెప్పాడు. ఆ ఆడది-దట్ డర్టీ స్లట్ సునీల్ని వల్లో వేసుకొని నీలాంటి ప్రయత్నాలే చేస్తోంది.... మొన్న రాత్రి ఇంటికొచ్చి రభస చేసింది.

"ఇదంతా చూశాక నాకేమనిపించిందో తెలుసా? మీరంతా మా ఇంట్లో సేఫ్‌మీద కన్నేశారని అర్థమైంది. కానీ మీరు సునీల్‌తోనూ, అనుపమతోనూ కాలం వృధా చేశారు. కాంబినేషన్ ఏమిటో అసలా సేఫ్ యెక్కడుందో వాళ్ళకి తెలియదు. డాక్టర్ తర్వాత దాని గురించి తెలిసింది యెవరయ్యా అంటే నేనే!"

"అదెక్కడుంది? కాంబినేషన్ తెలుసా?"

"తొందరపడకు. కాంబినేషన్ ముసలాడి బుర్రలో భద్రంగా వుంది. అసలు ఇంట్లో సేఫ్ వున్నట్లు నాకు నెల క్రితమే తెలిసింది. అప్పుడప్పుడతను తలుపేసుకొని గదిలో చాలాసేపు గడుపుతోంటే యెందుకు చెప్మా అని ఓ రోజు చిల్లులోంచి చూశాను. అప్పుడుగానీ అసలు సంగతి తెలియలేదు. చిల్లులోంచి అతను చేసింది చూశాక ఓరోజు నేనూ అలాగే చేశాను. ఇంకేముంది! భూమి బ్రద్దలై మెట్లు కన్పించాయి. దిగి చూస్తే కొయ్యపీట మీద లోపల సేఫ్ కన్పించింది. ఇంతలో యేదో అలికిడి విని అలాగే పారిపోయి వచ్చేశాను, ద్వారం మూయ

కుండా ....”

“అవును, అనుపమ చెప్పింది.”

ఉలిక్కిపడిందామె “నా గురించి చెప్పిందా?”

“లేదు, ఆమెకేమీ తెలియదు. పువ్వు ముడుచుకున్నట్లు తిరిగి విచ్చుకున్నట్లు మాత్రమే ఆమెకు తెలుసు. ఆ మధ్య యేం జరిగిందో ఆమె చూళ్ళేదు.”

“బ్రతికించావ్. ఆ సేఫ్ చూసినప్పట్నించీ నా కంటి మీద కునుకు లేదు. మనశ్శాంతీ లేదు. కాంబినేషన్ తెలియదు. దాన్ని ముసలాడు బయట ప్రదేశుకునే పరిస్థితి యెలా కల్పించాలా అని ఎన్నో ఉపాయాలు ఆలోచించాను. ఒక మార్గం తట్టింది. కానీ మరొకరి సహాయం కావాలి—బయటి వ్యక్తి సహాయం. అతన్ని నేను నమ్మలేను. దొరికిన సొమ్ముతో పారిపోవచ్చు. లేదా బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యవచ్చు.

“మీ గ్యాంగ్ ని చూశాక నాకు పనికొస్తారనుకున్నాను. ఆ పని మీరే చెయ్యగలరు. అయితే డబుల్ క్రాస్ చెయ్యకుండా కట్టుదిట్టం చెయ్యాలి. అందుకే మిమ్మల్ని జాగ్రత్తగా కనిపెడుతున్నాను. మీ గురించి ఒక్క వీక్ పాయింట్ తెలిస్తే నా చేతిలో కీలుబొమ్మలవుతారు—”

“ఇప్పుడయ్యామా?”

“నిస్సందేహంగా! మీ బ్రతుకులు నా గుప్పిట్లో వున్నాయి.”

“మీరు వినయ్ నెత్తుకు పోయారని యెందుకు చెప్పరు?”

“అవును, వినయ్ నెత్తుకుపోయాను. అతను నాకంతా చెప్పేశాడు.”

"అతను మా దగ్గర వున్నట్లు మీ కెలా తెలుసు?"

నవ్విందామె పైకి. మొదటిసారి ఆమె నవ్వు విన్నాను. ఆమెని మొదటిసారి చూసినప్పుడు నాకేర్పడిన అభిప్రాయానికీ, ఇప్పుడీ నవ్వుకీ బాగా సరిపోయింది. ఆడ విలన్ నవ్వు అప్సరసలా ఎలా వుంటుంది?

"చెప్పానుగా, మిమ్మల్ని కనిపెడుతున్నానని?" అం దామె నవ్వాపుకుంటూ "మై డియర్ పూర్ ఫెలో, నీ ఇంట్లోకి నేను రెండు సార్లు ప్రవేశించానని నీకు తెలుసా? మొదటిసారి నీ లవర్ మా ఇంటికొచ్చి గొడవచేసి వెళ్ళి నప్పుడు. అప్పుడామెని వెంటాడాను. నాకో వీక్ పాయింట్ కావాలి కదా? ఆమె నిన్ను కలుసుకుంటుం దనుకున్నాను. కానీ దార్లో యెక్కడో తప్పిపోయింది. అప్పుడు తిన్నగా నీ ఇంటి కెళ్ళాను. కానీ అక్కడికామె రాలేదు. చాలాసేపు యెదురు చూసి వెళ్ళిపోయాను. నువ్వప్పుడు ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నట్టు గుర్తు...."

ఉలిక్కిపడ్డాను. అయితే ఆ రాత్రి నేను చూసిన నీడ రేణుక కాదన్నమాట!

"ఆ రాత్రి యేమీ లాభించలేదు. కాని నిన్నరాత్రి మీ ముఠా అంతా ఇంట్లో సమావేశమైనప్పుడు బయట వుండి అంతా వినేశాను. అప్పుడే మీ ప్లాను నాకు పూర్తిగా తెలిసిపోయింది. వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయాక నువ్వెవరికో ఫోన్ చేసి బెదిరించడం విన్నాను.... దాన్ని బట్టి యెవరి పిల్లాడ్నో నువ్వు దేనికో బంధించినట్లు అర్థమైంది. అంతే మోహన్, ఇంతకంటే నాకే వీక్ పాయింట్ కావాలి!"

నేను మాట్లాడలేదు.

"కాబట్టి మోహన్, ఈ సాయంత్రం నేను సుమన్‌తో

మారు తాళాలతో నీ ఇంట్లో ప్రవేశించి వెదికాను. పైన గదిలో ఆ అబ్బాయి వున్నాడు. కట్లు విప్పి అంతా తెలుసుకున్నాను. నువ్వు మర్డర్ చేశావని నేనూహించ లేదు. ఇంతకంటే యేం కావాలి? శవం కోసం ఇల్లంతా గాలిస్తున్నప్పుడు అప్రయత్నంగా బావిలో చూశాం—నీళ్ళు యెక్కువ లేవు. టార్చి వెలుగులో నిలకడగా వున్న నీట్లోంచి అడుగున శవం స్పష్టంగా కన్పించింది. తక్షణం సుమన్ కెమెరా తెచ్చుకొని బావిలో దిగి ఫోటోలు తీశాడు."

కొయ్యబారిపోయాను.

ఆమె పక పకా నవ్వింది. "వింటూంటే డిటెక్టివ్ కథలా లేదూ? కాని ఇది నిజం. ఆ ఫోటోలు రేపుదయం చూద్దువుగాని. మీ రిప్పుడు నా చేతిలో పూర్తిగా బందీలు! వినయ్, సుమన్ దగ్గర వున్నాడు. ఆ అబ్బాయి నన్ను బాగా నమ్ముతున్నాడు. చెప్పినట్లు వింటాడు. మీరు డబుల్ క్రాస్ చెయ్యకుండా బుద్ధిగా పని పూర్తి చేస్తే వినయ్ నోరు మెదపడు. లేకపోతే పోలీసులు వస్తారు—అంతా చెప్పేస్తాడు. పోస్టులో ఫోటోలు చేరుతాయి. అర్థమైందా? నువ్వు పారిపోతే గాలించడానికో ఫోటో వుండాలి కదా? అందుకని సుమన్ ఇందాక నిన్ను దార్లో ఆపి ఫోటో తీశాడు. సుమన్ యివరో, యెక్కడ వుంటాడో తెలుసుకునే ప్రయత్నాలేవీ చెయ్యకు. అది మీ క్షేమానికి మంచిది కాదు."

"అవును. ఇది పదహారణాల స్వచ్ఛమైన బ్లాక్ మెయిల్" అన్నాను సిగరెట్ ముట్టిస్తూ.

"అదీ సంగతి! అంతా సవ్యంగా జరిగితే వినయ్ ఇంటికెళ్ళిపోయి కిమ్మనకుండా వుంటాడు. నేనే దిగబెట్టి

తలిదండ్రుల్ని హెచ్చరిస్తాను. అబ్బాయినేమీ అడక్కండి—ప్రాణాలకి మోసం. అతనెక్కడ దొరికాడంటే ఫలానాచోట ఎక్కడో పరిగెత్తివస్తోంటే కారెక్కించుకొని తెచ్చానంటాను. పిల్లవాడు తిరిగి వచ్చిందే భాగ్యం, కిడ్నాపర్స్‌ని పట్టుకోనే పిచ్చి ప్రయత్నాలు చేసి మళ్ళీ కష్టాలు తెచ్చుకోరెవరూ. నువ్వీ నమ్మకం వుంచుకొని నిబ్బరంగా వుండు. నేను హామీ ఇస్తున్నాను. కానీ మోసం చేసినపుడు అంతా వ్యతిరేకంగా జరుగుతుందని గుర్తుంచుకో!"

"ఓ.కే! ఏంచెయ్యాలో చెప్పండి."

"ఈ పని మీరెందుకు చెయ్యలేదో తెలియడంలేదు. ఇంత ప్రయాస దేనికిపడ్డారు? నేరుగా ఇంట్లో జొరబడి డాక్టర్‌నీ, మమ్మల్నీ పిస్తోళ్ళతో బెదిరిస్తే కాంబినేషన్ చెప్పేస్తాడు కదా? ఈ ఆలోచన రాలేదనుకుంటాను."

"అక్కడే వుంది పొరపాటు. పరిస్థితులు ఎలా రూపుదాలుస్తాయో చెప్పలేం. మీరు చెప్పినట్లు చేస్తే ఏదైనా విపత్తు సంభవించవచ్చు. అలా బెదిరించే ప్రయత్నంలో టెన్షన్ పెరిగి షూట్ చేసే పరిస్థితి రావచ్చు. ప్రాణనష్టం జరగవచ్చు. మీ డాక్టర్ పోలీసులనుండి దోపిడీ దాచగలడేమోగాని షూటింగ్—మర్డర్స్ దాచలేడు. మేం రహస్యంగా, శాంతియుతంగా కార్యం జరపాలనుకున్నాం. అర్థమైందా? ఇక మీ ఆలోచన చెప్పండి."

"అదే ఆలోచన!" అందామె వెంటనే, "మీరలా జొరబడి బెదిరించాలి. ఆపైన నేను చూసుకుంటాను. రేపు సాయంత్రం అయిదుగంటలకి వచ్చేయండి. సునీల్ కూడా ఇంట్లో వుంటాడు. డాక్టర్‌ని బెదిరించి సేఫ్ తెరవమనండి. వినకపోతే నన్నూ అనుపమనూ కాల్చేస్తామని

చెప్పండి. అప్పుడు నేను గగ్గోలు ప్రారంభిస్తాను. నన్ను చూసి అనుపమ కూడా మొత్తుకుంటుంది. ఆమె అన్నయ్య పిరికివాడు. రివాల్వర్ చూపిస్తే గజగజలాడి తండ్రిని గదమాయిస్తాడు. నా అరుపులూ కేకలతో వాళ్ళనింకా ఎంకరేజ్ చేస్తాను. డాక్టర్‌ని పట్టుకొని మా ప్రాణాలు కాపాడమని ఏడుస్తాను. చాలు. అంతమాత్రం దయలేని వాడనుకోను."

"చెప్పేస్తాడంటారా?"

"చచ్చినట్టు! మేమంతా ఛస్తే పాడు డబ్బుతో దిక్కులేని బ్రతుకు బ్రతుకుతాడా? మీరు బొమ్మల్లా నిల్చోకూడదు! సాధ్యమైతంత భీభత్సం సృష్టించండి. కానీ—అతనిపైన దౌర్జన్యం చెయ్యకండి. గుండె బల హీనం. హరీమంటే మనందరి పనీ గోవిందా!"

"ఒకవేళ మమ్మల్ని చూసిన షాక్‌తోనే బకెట్ తన్నేస్తే?"

"ఇలాంటి అనుమానాలు చాలా వస్తాయి అనవసరంగా. అవన్నీ ఆలోచించకు. చెప్పు, నీకు సమ్మతమేనా?"

"అలాగే! చేస్తాం, రైట్."

"వెరీగుడ్. అందులో డబ్బూ, నగలు వుంటాయి. వాటితో మీరు పారిపోండి. పోలీసు బెడదలేదు. అది బ్లాక్‌మనీ అని నీకు తెలుసు. తిన్నగా ఇంటికెళ్ళిపొండి. అంతా చల్లబడ్డాక నేను వచ్చి నా వాటా తీసు కుంటాను."

"ఎంత?"

"సగం."

"అసలెంతో మీకెలా తెలుస్తుంది?"

"ఓస్, మీరు పారిపోతున్నప్పుడు సుమన్ వెంటాడి

మీ ఇంటికొస్తాడు. అక్కడ అసలెంతో నువ్వు చూపించాలి. జాగ్రత్త! ట్రిక్కులు చేసినా, పూర్తిగా దిగి పారిపోయినా, నీ ఫోటోలు బాక్స్ కట్టి ప్రచురిస్తాయి పత్రికలు."

"అలాంటి అనుమానాలు పెట్టుకోకండి. మీవల్ల మేం ప్రయోజనం పొందుతున్నాం. పాలిచ్చే రొమ్ముని పొడుస్తామా?"

"ఏమో! మీ తల్లుల్ని ఎలా ట్రీట్ చేశారో, చేస్తున్నారో నాకేం తెలుసు?" అందామె కారు స్టార్టు చేస్తూ.

9

మేం ముగ్గురం నాలుగున్నరకి బయలుదేరాం.

మా కారు గంభీరంగా, రాజాలా సాగిపోతోంది. మా ముఖాల్లో అప్పుడే లక్షాధికారులమన్న దర్జా వెలిగిపోతోంది. ఎవరికివారే గర్వంతో బిర్రబిగుసుకుని కూర్చున్నాం. కష్టఫలితం ఎక్కడికీపోదు. ఎన్ని అవాంతరాలేర్పడినా వాటిని ఎదుర్కొంటూ శ్రమించాం. ఇప్పుడు ఫలితం అనుభవించబోతున్నాం.

కానీ మేం పొందేదాంట్లో సగం సరస్వతికి ధారాదత్తం చేయవల్సివస్తోంది. ఇదే మమ్మల్ని బాధిస్తోంది. ఈ మొత్తం రేణుక, సుభాషిలతో పంచుకొనే దానికన్నా ఎక్కువ. అయినా ఇప్పుడు గత్యంతరంలేదు!

సరస్వతిని మోసంచేసే మార్గాలెన్నో ఆలోచించాం. ఒక్కటీ ఆమోదయోగ్యంగా లేదు. ఆమె బ్లాక్ మెయిల్‌ని తిప్పికొట్టే ఉపాయాలేవీలేవు. వ్యవధి అంతకన్నా లేదు.

ఎంతసేపూ మా ఆలోచన డాక్టర్‌ని లొంగదీయ

గలమా అన్నదే. దౌర్జన్యం జరపకూడదు. ఇంకా హత్యలు చెయ్యకూడదు. హత్య మా వెనుక పోలీసుల్ని యాదృచ్ఛికంగా తరిమిస్తుంది.

సొమ్ము తెచ్చుకున్నాక వీలయినంత త్వరగా సరస్వతిని వదిలించుకుని బయటపడాలి. అప్పుడు బావిలోని శవాల్ని ఉనికిలేకుండా చెయ్యాలి. సరస్వతి దగ్గర ఆ ఫోటోలతో సహా నెగటివ్ రైట్స్ కూడా కొనుక్కొని ఈ సిటీకి గుడ్ బై కొట్టాలి.

బంగళా దగ్గర పడింది ...

యాదవ్ గాభరాగా చాక్లెట్ ఉమ్మేశాడు.

చంద్రన్ నిటారుగా కూర్చుని ముందూ వెనుకా చూశాడు.

కారు వేగం తగ్గించి గేటుదగ్గర ఆపాను. వీధి, ఇళ్లూ అన్నీ నిశ్శబ్దంగా వున్నాయి. మమ్మల్నెవరూ గమనించడంలేదు.

ముగ్గురం కారు దిగాం. చంద్రన్ పెద్ద సూట్ కేసుతో దిగాడు. మా జేబుల్లో రివాల్వర్స్ వున్నాయి. నేను సైగ చేసి గేటుదగ్గరికెళ్ళాను. వాళ్ళు వెనుక వచ్చారు. గేటు గడియతీసి లోనికెళ్తుంటే వరండాలో ఒక ఆకారం ప్రత్యక్షమైంది—పనిమనిషి ఆకారం.

"కమాన్! పరిగెత్తండి!" వేగంగా ముందుకురికాను. మమ్మల్నిచూసి పనిమనిషి లోనికురికింది.

"చంద్రన్! ఇంట్లోంచి ఎవరూ బయటికి పోకుండా చూడు!"

చంద్రన్ ఇంటివెనక్కి వురకడంతో, నేనూ యాదవ్ వరండా ఎక్కి లోనికి జొరబడ్డాం.

హాల్లో ఎవరూలేరు. కుడివైపు గదిలో మాటలు

విన్పించాయి. ఒక ఆడగొంతు అరుస్తోంది. మరో మగ గొంతుక ప్రశ్నిస్తోంది.

నేనాలస్యం కాకుండా ఆ గదిలో కెళ్ళాను. యాదవ్ మేడమీదికి పరుగుతీశాడు. గదిలో నన్ను చూసి వాళ్ళు స్తంభించిపోయారు. డాక్టర్ ముఖం వివర్ణమైంది. నా చేతిలో రివాల్వర్ చూసి అతని సిగార్ జారిపడింది. పనిమనిషి కెవ్వుమంది.

డాక్టర్ కదల్లేదు. అతను కుర్చీలో వున్నాడు. కాళ్ళు జాపి చెరో హాండిల్ మీద చేతులు పెట్టుకున్నాడు. మనిషి ఎత్తుగా, భారీగా వున్నాడు. తెల్లటి వర్ణం, తల వెంట్రుకలు నెరిశాయి. ముఖంలో ముడతలు వయసును వెల్లడిస్తున్నాయి....కానీ కళ్ళలో వర్ణనకు అందని శక్తి ఏదో నన్ను ముందుకు సాగనివ్వలేదు—దూరంగా ఆగి పోయాను, గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంటే.

"ఏమిటది? ఎవరు మీరు?"

పిట్టకూతలాంటి అతని గొంతువిని ఉలిక్కిపడ్డాను.

డాక్టర్ సంగర్షన్ రెడ్డి కాళ్ళు దగ్గరికి తీసుకొని ముందుకి వంగాడు. పనిమనిషి భయంగా అతని వెనుక నిలబడింది—ఇంతలో అరుపులు విన్పించాయి. డాక్టర్ చివాల్న లేవబోయాడు.

వెంటనే ధైర్యం పుంజుకొని రివాల్వర్ చూపించాను.

"టేకిట్ ఈజీ, డాక్టర్. మీరు కదలకండి."

అతను కదల్లేదు. తీక్షణంగా చూశాడు. నేను చెమటలో తడిసిపోయి వున్నాను. ఇప్పుడు అరుపులతో బాటు బయట అడుగుల చప్పుడైంది. సునీల్ పెద్ద కేకతో విసురుగా వచ్చి తండ్రి కాళ్ళదగ్గర పడ్డాడు. మరుక్షణం యాదవ్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. వెనుక ఆడవాళ్ళిద్దరితో

చంద్రన్ ప్రవేశించాడు.

సునీల్ తండ్రిని పట్టుకొని భయంతో, "డాడీ! వీళ్ళు దొంగలు!" అనర్చాడు గట్టిగా.

యాదవ్ విసురుగా అతని దగ్గరికెళ్ళి, నెత్తిమీద మొట్టికాయ వేసి, జుట్టుపట్టి లాగాడు. "కూతలెయ్యక! నీ పూలరంగడి ఫోజులేమయ్యాయి? గట్స్‌లెస్ ఫెలో!"

ఆడవాళ్ళిద్దరు కెవ్వుమన్నారు. సరస్వతి సునీల్ దగ్గర కురికింది. కానీ యాదవ్ దూరంగా లాగి చెంప మీద కొట్టాడు. ఈసారి ఆమె కృత్రిమంగా అరవలేదు. యాదవ్ చర్యకి నేను కంగారుపడ్డాను.

"ఓ.కే! ఓ.కే! నో వైలెన్స్ ప్లీజ్! ప్రశాంతంగా బిజినెస్ ముగిద్దాం!" అన్నాను డాక్టర్‌ని సమీపిస్తూ.

అనుపమ చంద్రన్ అదుపునుంచి తప్పించుకుని నా మీదకు దూకింది. వెనుకనుంచి ఆమె చేతిగోళ్ళు నా మెడమీద గుచ్చుకున్నాయి. ఆమె త్రాచుపాములా బుస కొట్టింది. ఆమె చేతులు నా కంఠాన్ని బిగుతుగా చుట్టేస్తున్నాయి. ఉక్కిరిబిక్కిరై వెనక్కి తిరిగాను—

ఆదే క్షణంలో చంద్రన్ తేరుకొని మెరుపులా వచ్చాడు. రివాల్వర్ పిడితో ఆమె తలమీద ఒక్క దెబ్బవేశాడు. ఫట్‌మంది. ఆమె గట్టిగా మూల్గింది. మరో దెబ్బపడింది. ఆమె నన్ను వదిలేసి క్రిందపడి పోయింది ...

పనిమనిషి మరో కేక వేసి స్పృహతప్పింది.

సరస్వతి యాదవ్‌ని విడిపించుకుంటూ, "మామయ్యా! మమ్మల్ని వీళ్ళు చంపేస్తారు!" అనర్చింది.

"డాడీ! మమ్మల్ని కాపాడండీ!" సునీల్ అందుకున్నాడు. నావైపు తిరిగి, "ఏంకావాలి మీకు? ఏం

కావాలన్నా ఇచ్చేస్తాం! మమ్మల్నేం చెయ్యకండి! చెప్పండి, ఏం కావాలి?" అని అరుస్తోండగా యాదవ్ అందుకొని, "డామ్ యువర్ గట్స్" అని కసిరాడు.

డాక్టర్ సంభ్రమాశ్చర్యాలనుంచి అప్పటికి కోలుకుని కళ్ళు మిటకరించాడు. కానీ మనిషి ఏమాత్రం చలించి పోలేదు. నేలమీద బోర్లా పడివున్న అనుపమను చూసీ చూడనట్లు చూసి, "ఆల్ రైట్, ఏం కావాలి మీకు?" అన్నాడు గాంభీర్యం సడలని స్వరంతో.

"మీ సేఫ్‌లో డబ్బుంది డాక్టర్, అదిచ్చెయ్యండి" అన్నాను ముక్తసరిగా.

అతని కళ్ళు విశాలమయ్యాయి. "డబ్బు? ఏ డబ్బు మిస్టర్?"

"మామయ్యా!" సరస్వతి వేడుకొంది. యాదవ్ ఆమెని వదిలేశాడు. ఆమె డాక్టర్ చేతులు పట్టుకొని వూపేస్తూ బ్రతిమాలింది, "మీరు అడ్డుచెప్పకండి! వాళ్ళడిగింది ఇచ్చెయ్యండి! మేం ప్రాణాలతో వుండాలని లేదా? అనుపమని చూడండి—ఏం చేశారో ఈ దుర్మార్గులు! మామయ్యా, మీరింకా—"

డాక్టర్ ఆమెని దూరంగా నెట్టేశాడు. "నా దగ్గర ఏ డబ్బూ లేదు, గెటవుట్!"

"మూర్ఖంగా ప్రవర్తించకండి! మాట్లాడకుండా సేఫ్ తెరిచి డబ్బు మా స్వాధీనం చెయ్యండి! క్విక్. సమయం లేదు! లేదా, మీ కళ్ళముందే వీళ్ళందర్నీ షూట్ చేసి మీ ఎమోషన్స్ చూస్తాం. తర్వాత తీరిగ్గా వెళ్ళిపోతూ మీరు వాళ్ళని అనుసరిస్తారు. కమాన్ డాక్టర్! మమ్మల్ని జోకర్స్‌గా భావించకండి. దేనికైనా తెగించగలం!"

డాక్టర్ కలవరంగా చూశాడు. నా మాటలకి సర

స్వాతితో పాటు సునీల్ కూడా ఏడుపు లంకించుకున్నాడు. పెద్ద గగ్గోలు లేచింది. డాక్టర్ గాభరా పడిపోయాడు. వాళ్ళిద్దరు ఏడుపు ఇంకా ఎక్కువ చేసి బ్రతిమాలుతున్నారు, నచ్చజెపుతున్నారు. కాస్సేపట్లో డాక్టర్ పూర్తిగా చలించిపోయి వాళ్ళకి లొంగిపోయాడు.

"ఆల్ రైట్, యూ బాస్టర్డ్స్. నా డబ్బు తీసుకోండి—" గిరుక్కున తిరిగి టేబిల్ దగ్గరికి పెద్ద పెద్ద అంగలేశాడు. మేం ఆశ్చర్యంగా ముఖాలు చూసుకున్నాం. సరస్వతి నాకేసి దొంగ చూపులు విసిరి నవ్వింది. అంత సులభమా? డాక్టర్ ఇంత తేలిగ్గా లొంగిపోతాడా?

డాక్టర్ సొరుగు లాగి, మెరుపులా వెనుదిరిగి, చంద్రన్‌నీ యాదవ్‌నీ పిట్టల్ని కాల్చినట్లు కాల్చిపారేశాడు రివాల్వర్‌తో.

యాదవ్ కిందపడుతూ రివాల్వర్ ఎత్తి అతన్ని షూట్ చెయ్యబోయాడు. అంతలో సరస్వతి భయంకరంగా అరుస్తూ మధ్యకి దూకి అడ్డు నిలబడింది, మరోవైపు డాక్టర్‌ని నెట్టేస్తూ. బుల్లెట్ ఆమె గుండెలో దూసుకెళ్ళి డాక్టర్ కాళ్ళదగ్గరే ప్రాణాలు వదిలేసింది.

చంద్రన్ యాదవ్ కూడా చచ్చిపోయారు.

సునీల్ భార్య దగ్గర కూలబడి ఏడుస్తున్నాడు. తండ్రిని నిందిస్తున్నాడు. డాక్టర్ అచేతనంగా శూన్యంలోకి చూస్తూ, "నువ్వెందుకిలా చేశావు, సరస్వతీ...." అంటూ గొణుగుతున్నాడు.

ఆ హఠాత్సంఘటన నుంచి తేరుకొనేసరికి నేను మరోసారి చెమటలో తడిసిపోయాను. ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు. ఒక క్షణం పారిపోవాలనుకున్నాను. కానీ

పడ్డ శ్రమ, ముందు ఊహించుకున్న భవిష్యత్తు నన్ను ఆ పని చేయనివ్వలేదు. అయితే నేనిప్పుడు ఒంటరివాడినన్న అధైర్యం క్రుంగదీసింది—

ధైర్యం పుంజుకొని డాక్టర్ చేతిలో రివాల్వర్ లాక్కున్నాడు. అకస్మాత్తుగా నా కళ్ళలో క్రూరత్వం, కాఠిన్యంచూసి; డాక్టర్ కళ్ళలో భయం మెరిసింది.

“ఒకరి చావు చూశావు. మరికొన్ని చూస్తావా, మూర్ఖుడా!” గర్జించాను శక్తికొద్దీ.

డాక్టర్ అడ్డంగా తలూపుతూ లేచి టేబిల్ దగ్గర కెళ్ళాడు. ఏంచేస్తున్నాడో గ్రహించే లోపున సొరుగు లోకి చెయ్యి పోనిచ్చి ఏదో చేశాడు. పైనవున్న తామర పువ్వు ముడుచుకుంది. వెనక్కి తిరిగి గబగబా అవతల గదిలోకి నడిచాడు. నేను సూట్ కేసుతో వెంబడించాను. అతనొకచోట తివాసీ ఎత్తేసి; ఏర్పడిన ద్వారంలోంచి క్రింద మెట్లు దిగసాగాడు. జాగ్రత్తగా నేనూ వెళ్ళాను. క్రింద లైటు వెలుగుతోంది. అక్కడ సేఫ్ తప్ప ఏమీ లేదు. పెద్ద బలిష్టమైన సేఫ్. అతను దానిదగ్గరికెళ్ళి తిప్పి క్షణాల్లో తెరిచేశాడు.

నాకు ఊపిరాడడంలేదు, లోపలచూసి! కట్టలుగా పేర్చివున్న కరెన్సీనోట్లు, కుప్పగా పడేసి వున్న నగలు నా కళ్ళను చెదరగొట్టాయి! ఆవేశంగా, ఆబగా వాటిని లాగి సూట్ కేసులో పడేయసాగాను. డాక్టర్ నోరు తెరిచిపెట్టి చూస్తున్నాడు.

మూడు నిమిషాల్లో సేఫ్ ఖాళీచేశాను.

వెనక్కి తిరిగి వేగంగా మెట్లెక్కి పైకివచ్చేశాను.

అప్పుడు బయట బూట్లచప్పుడు వినిపించింది.

నా కాళ్ళకి సంకెళ్ళుపడ్డాయి. లోనికొస్తోన్న పోలీ

సుల్ని కిటికీలోంచి చూసి ప్రాణాలెగిరిపోయాయి. వీళ్ళకెలా తెలుసు? నా తల బ్రద్దలవుతోంది! ఇందాక షాట్స్ విని బయట ఎవరైనా ఫోన్ చేశారా?

గాభరాగా సునీల్ ని చూశాను. అతనింకా భార్య దగ్గర ఏడుస్తున్నాడు. ఆలస్యంగాకుండా రంగంలో దిగాను. గభాల్న అనుపమని ఎత్తుకొని భుజానవేసుకున్నాను. మరో చేతిలో సూట్ కేసు పట్టుకొని, కుడి చేతిలో రివాల్వర్ ఆమె తలకానించాను. చటుక్కున తలుపు ప్రక్కన వెళ్ళి నిలబడి లోనికి జొరబడుతున్న పోలీసుల్ని నిశ్శబ్దంగా గమనించాను.

వాళ్ళంతా లోనికొచ్చి శవాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

ఇంతలో డాక్టర్ ప్రక్కగదిలోంచి రొప్పుతూ, మెలికలు తిరుగుతూ పరిగెత్తివచ్చి, గుండెపట్టుకొని కూలిపోయాడు.

సునీల్ హృదయవిదారకంగా కేక వేశాడు.

ఇటు తిరిగి అతన్ని చూసిన పోలీసులకి ద్వారం దాటబోతున్న నేను కంటబడిపోయాను. ఆగిపోయి నవ్వాను. "నన్ను తరమకండి! షూట్ చెయ్యకండి. ఈమె ప్రాణాలు నా చేతిలో వున్నాయి. డోంట్ బి ఫూలిష్."

ఛటుక్కున తలుపులాగి బయట గడియవేశాను.

10

నాకారు ఎనభైమైళ్ళ వేగంతో బొంబాయి హైవే మీద దూసుకుపోతోంది—కమ్ముకుంటోన్న చీకట్లను చీల్చుకుంటూ.

నా ప్రక్కన అనుపమ నిశ్శబ్దంగా కూర్చొనుంది. వెనుక సీట్లో ఎట్టకేకలకు సాధించుకొన్న ఐశ్వర్యంతో

సూట్ కేసు పడివుంది.

నా నవనాడులూ పులకరిస్తున్నాయి.

కానీ అదే క్షణంలో జలదరిస్తున్నాయి ....

మొదటనుంచి ఏది జరక్కూడదనుకొని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నానో అదే జరిగిందిప్పుడు! పోలీసు వేటకి గురయ్యాను! ఈ డబ్బుతో ప్రపంచంలోని సుఖాన్నంతటికీ బదులు భయాందోళనల్ని కొనుక్కున్నాను! డామిట్! అంతా ఆ డాక్టర్ చేశాడు! మూర్ఖుడు! అలా షూట్ చేసి వుండకపోతే పోలీసులకేమీ తెలిసేది కాదు! ఇప్పుడంతా తెలిసిపోయింది! ఇంకా కొన్ని తెలిసిపోతాయి....

సుమన్ ఆ ఫోటోలు పోలీసులకి పంపిస్తాడు. వినయ్ నోరు విప్పేస్తాడు. ఆ బావిలో ఒకటి కాదు, రెండు శవాలు బయట పడ్డాయి! మర్నాడు పత్రికలన్నీ ఆ ఫోటోలతో దర్శనమిస్తాయి!

అసలు డాక్టర్ దగ్గర రివాల్వర్ వుందని సరస్వతి ఎందుకు హెచ్చరించ లేదు? మర్చిపోయిందా? లేక తెలియదా?

ఈపాటికి హైద్రాబాదులో సంచలనం బయలుదేరి వుంటుంది—పోలీసులు నా కారుని గాలిస్తుంటారు. అన్ని చెక్ పోస్టులకి, వివిధ గ్రామాలకి వైర్ లెస్ పంపుతుంటారు. హెచ్చరిక వ్యాపించేలోగానే నేను నగరం వదిలి బయటపడ్డాను.

ఇప్పుడు వీలయినంత వేగంగా, త్వరగా బొంబాయి చేరుకోవాలి. అక్కడ తలదాచుకొని అండర్ వరల్డు గ్యాంగ్స్ తో మారువేషంలో పాస్ పోర్ట్స్, వీసాకోసం ప్రయత్నించాలి. అక్కడి పరిస్థితుల్నిబట్టి అనువయిన తీసి

కళ్ళాలో, కూడదో నిర్ణయించాలి. ఒక్కసారి దేశం వదిలి బయటపడితే నాకే అపాయమూ వుండదు—వెస్టుఇండీస్ వెళ్ళే బావుంటుందనుకున్నాను.

ఆలోచనల్లోంచి తేరుకొని అనుపమని చూశాను. ఆమె కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తోంది. థాంక్ గాడ్! తండ్రి చావు గురించీ, వదిన హత్య గురించీ ఆమెకు తెలియదు! లేకపోతే ఏ అఘాయిత్యం చేసివుండేదో ఈ పాటికి!

"ఏమాలోచిస్తున్నావ్?" అడిగాను చిన్నగా.

"నన్నెక్కడికి తీసికెళుతున్నావ్?" అందామె తల తిప్పకుండానే.

"ఒకప్పుడు నువ్వే చెప్పావు—నిన్ను తీసుకొని దూరంగా పారిపొమ్మని!"

"నువ్వు కిరాతకుడివని నాకు తెలియదప్పుడు."

"ఇప్పుడు తెలిసి ఏంచేస్తున్నావ్?"

ఆమె మాట్లాడలేదు.

గట్టిగా నవ్వాను. "ఏమీ చేయలేవు! అబలవి. నా అండ కోరుకోవల్సినదానివి. ఇంతకంటే నీకు గత్యంతరం లేదు! నీకు స్వేచ్ఛ కావాలి. నాకు సంపద కావాలి. ఈ రెండూ మనకిప్పుడు లభించాయి. ఇంకేం?"

"నీతో బ్రతకవలసివస్తే నాకు స్వేచ్ఛ వద్దు, ఛస్తాను!" అందామె.

దూరంగా లైట్లు కన్పించాయి....ఏదో వూరు దగ్గర పడుతోంది.

ఆమెవైపు తిరిగాను మళ్ళీ, "చూడు ఏదో వూరు వస్తోంది....నీ కాకలిగాలేదూ? నాకు ఆకలేస్తోంది. మధ్యాహ్నంనుంచీ ఏమీ తినలేదు. ఈ ఆంధ్రా సరిహద్దు

దాటేటప్పటికి చాలా రాత్రి పట్టవచ్చు. ఉదయం ఏడు గంటలకల్లా బొంబాయి లిమిట్స్‌లో వుంటాం.... ఈ మధ్య ఎక్కడా ఆగేది లేదు. ఈ ఊళ్ళో ఆగి ఏదేనా తినేద్దాం. ఏమంటావు? నీకిష్టంలేకపోతే మానెయ్యి. కాని అరిచి గొడవచెయ్యొద్దు! నా కపాయం కల్గించేవారిని సహించను, ఎంత ఆత్మీయులైనా సరే. నా దగ్గర రివాల్వర్ వుంది. నువ్వు నోరు తెరిస్తే గుళ్ళు నింపేస్తాను. అరమైందా?"

"నా గురించి భయపడకు! నువ్వు దుర్మార్గుడివి. నిన్ను దేవుడే శిక్షిస్తాడు! దురాగతాల్ని వూరుకోడు!"

"నువ్వూరుకో! నా కలాంటి సెంటిమెంట్స్ లేవు. దేవుడి భయం లేదు. కంటికి కన్పించే పోలీసుల గురించే నా భయమంతా!"

ఊరు పూర్తిగా దగ్గరైంది.... అది చిన్నపల్లెటూరు. అక్కడక్కడా మసగ్గా దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఎనిమిది గంటలకే ఊరంతా నిద్రలో జారుకుంది.

వేగం తగ్గించి జాగ్రత్తగా పోనివ్వసాగాను, ఇరువైపులా చూస్తూ. రోడ్డుకిరువైపులా చిన్నచిన్న గుడిసెలూ, అక్కడక్కడ లైటు స్తంభాలూ వున్నాయి. అలా కొంతదూరం వెళ్ళాక కుడివైపు కరెంటు దీపాల వెలుగు కన్పించింది. అక్కడ జనం గుమిగూడి వున్నారు. సందడిగా వుంది.

అది హోటల్ అని గ్రహించాను. జమ్మీ కప్పిన పాకలో వుంది. దానెదురుగా ఎడమవైపు రోడ్డువారగా కారాపి దిగాను. అందరూ ఇటు తిరిగిచూశారు.

"పద!" అన్నాను అనుపమతో. ఆమె మాట్లాడ

కుండా దిగింది.

"నా హెచ్చరిక జాగ్రత్త. ప్రాణాలకి తెగించి నన్ను పట్టివ్వాలనుకోవడం పొరపాటు. ఈ వెర్రిబాగుల జనాన్ని హడలగొట్టి పారిపోవడం నాకు సమస్య కాదు. కాబట్టి నీ ప్రాణత్యాగం అర్థంలేనిదవుతుందని గమనించు. పద!"

ఇద్దరం ఆ స్టాల్ లోకి నడిచాం. అందరూ తప్పుకొని మాకు దోవ ఇచ్చారు. స్టాల్ వాడు ఆశ్చర్యంగా, ఆనందంగా చూసి, "రండిసార్! రండమ్మగారూ!" అన్నాడు ఆహ్వానిస్తూ.

మమ్మల్ని తీసుకెళ్ళి లోపల బెంచిమీద కూర్చోబెట్టాడు.

అందరి కళ్ళు మామీదే వున్నాయి.

పరామర్శించడం అయ్యాక స్టాల్ వాడు ఏం కావాలని అడిగాడు.

"యేమున్నాయి?" అన్నాను.

"చపాతీ, సార్! పూరీ, పకోడీ, మిర్చీ....అల్ రెడీ అండ్ వేడి!" అన్నాడతను వినయంగా—అతి వినయంగా.

అనుపమని చూశాను. "యేం తీసుకుంటావు?"

"నాకేమీ వద్దు!"

స్టాల్ వాడితో అన్నాను, "పూరీ, పకోడీ—ఒక ప్లేటు."

"అదేమిటి? అమ్మగారికి—"

"నోర్మూసుకుని వెళ్ళు!" కసిరాను.

అయోమయంగా వెనుదిరిగాడు.

"నీకోసం పార్సిల్ కట్టిస్తాను. ఆకలేస్తే దార్లో

తిందువుగాని" అన్నాను అనుపమతో.

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆమె కళ్ళల్లో నామీద అసహ్యం మెరుస్తోంది.

ప్లేటువచ్చింది. తినడం ప్రారంభించాను. స్టాల్ వాడు అక్కడే నిలబడి అర్థంకానట్లు చూస్తున్నాడు. నేను తలెత్తకుండా తింటున్నాను.

ఇంతలో బయట యేదో కేక విన్పించింది—కాదు పాట!

ఎవరో పాట పాడుకుంటూ పోతున్నాడు.

ఆకలై అన్నమడిగితే పిచ్చోడన్నారు నాయాళ్ళు.
కడుపుమండి న్యాయమడిగితే....

పెద్ద గొంతుకతో ఉషారుగా పాడుకుంటూ వస్తున్నాడు రోడ్డుమీద.

స్టాల్ వాడు ముసిముసిగా నవ్వాడు. "వాడంతే సార్! వాడికి పిచ్చి. పెళ్ళాం వదిలి పారిపోయింది. అదంటే వీడికి మహా ఇది! వెతకని ఊరంటూ లేదు. చివరికి ఇలా అయిపోయాడు...."

పిచ్చివాడి పాట మధ్యమధ్యలో ఇకిలింపు, సకిలింపులతో పరాకాష్ట నందుకొంది. వాడిప్పుడు సరిగ్గా స్టాల్ ఎదురుగా నిలబడి పాడుతున్నాడు. వాణ్ని చూసి జనమంతా కదిలివెళ్ళిపోయారు. నేను తలెత్తకుండా నే తింటున్నాను. ఇంతలో వాడెందుకో పాడ్డం మానేశాడు. అదే క్షణంలో అనుపమ ఊపిరిబిగించడం పసిగట్టాను. స్టాలువాడి కేకతో ఛటుక్కున తలెత్తి చూశాను.

ఆ పిచ్చివాడు నా కారులోకి తొంగిచూస్తున్నాడు!

నేను తేరుకునేంతలో డోర్ తెరిచి వెనుక సీట్లో

సూట్ కేస్ అందుకున్నాడు—

అదిరిపడి లేచాను. విసురుగా అలాగే బయట కురికాను.

"యేయ్, దాన్ని పెట్టేయ్ అక్కడ!" కేకవేశాను.

దాంతో వాడు బెదిరిపోయి అలాగే పరిగెత్తాడు సూట్ కేసు పట్టుకొని—నాకు పిచ్చెత్తినట్లయింది—కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి। అయినా అలాగే శక్తికొద్దీ వురికాను అరుస్తూ.

వాడు నాకందకుండా దూరంగా, వేగంగా వురుకుతున్నాడు. వెర్రిగా, పెద్దగా నవ్వేస్తున్నాడు.

ఇంతలో ఎదురుగా హెడ్ లైట్స్ కన్పించాయి. వేగంగా ఒక లారీ దూసుకొస్తూంది. పరిగెత్తుతున్న మమ్మల్నిద్దర్ని చూసి హారన్ మ్రోగించాడు డ్రైవర్. కానీ వాడు ఆగకుండా సరిగ్గా రోడ్డవతలకి దాటబోయి లైర్ల క్రింద వచ్చేశాడు.

పెద్దగా కేక!

యేదో పగిలిన చప్పుడు!

సూట్ కేస్.

అంతవరకూ అటుకేసి వురుకుతున్న నేను ఆగిపోయి తప్పుకోబోయాను — లారీ మహా వేగంతో ఖణఖణ మంటూ నన్ను దాటేసింది—కూల్చేసింది—కెవ్వుమని అర్చి క్రిందపడ్డాను.

నా కళ్ళముందు ఒక్క మెరుపు మెరిసి చీకటి కమ్మేసింది. నా చెవులు హోరు తిపోయాయి. నా నోరు పెద్దగా తెరుచుకుంది. కానీ కేకలేయలేకపోయాను.

అలాగే బోర్లా పడివుండిపోయాను....

జనం పరుగెత్తుకు వస్తున్నారు నాకేసి, హాహాకారాలు చేస్తూ. అసలేం జరిగిందో అంతుపట్టని అయోమయం,

అరుపులొకొచ్చి చూసుకుంటే నా కాళ్ళు రెండూ విరిగి వున్నాయి!! లారీ నా కాళ్ళమీంచి దాటేసింది.

అప్రయత్నంగా పెద్దగా యేడ్చేశాను.

నాకు కొంత దూరంలో పిచ్చివాడి దేహభాగాలు చెల్లాచెదురుగా పడివున్నాయి. రోడ్డువతల సూట్ కేసు కన్పిస్తోంది.

నాలో శక్తి విజృంభించింది. ఆవేశంగా దానికేసి ప్రాకుతూ వెళ్ళసాగాను. రోడ్డు దిగి మట్టిలో ప్రాకసాగాను వగరుస్తూ, శక్తి కూడదీసుకుంటూ. మరి కొంతలో.... దాన్నందుకుంటాననగా-దానికీ నాకూ మధ్య చిన్న గొయ్యి వుందని తెలీక అందులో పడిపోయాను.

మరోసారి గట్టిగా కేక పెట్టాను. కాళ్ళనుంచి బయలుదేరి సలుపు మెదడును తాకింది. జివ్వుమంది. కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతున్నాయి. గొయ్యిలో కదిలే చోటు లేదు.

అరుపులు ఇంకా దగ్గరవుతున్నాయి. తల పైకెత్తి ఎటో చూస్తున్నాను. అనుపమ....అనుపమ....గొణుగుతున్నాను. ఆమె కన్పించడంలేదు. అంతమంది జనంలో యెక్కడుంది? అప్పుడు నా చుట్టూ జనం కన్పిస్తున్నారు అవలీలగా, నీడలా యమదూతల్లా!

వాళ్ళంతా పెద్ద గొంతుకతో అరుస్తున్నారు, కేక లేస్తున్నారు. కళ్ళు బలవంతంగా తెరుస్తూ చుట్టూ చూశాను, అర్థింపుగా. మీరంతా ఏం చూస్తున్నారు? వినోదమా? విచిత్రమా? పెద్దగా నవ్వేశాను.

ఇది నాకు జరిగిన శాస్తి!

"ఈగొయ్యిపూడ్చెయ్యండి,మీకు పుణ్యమువుంటుంది."

—: ఐ పో యి ం ది :—